1893 - 1963
70-ий РІК ВИДАННЯ
І СЛУЖБИ СВОЄМУ
НАРОДОВІ ТА ПРАВДІ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
"SVOBODA", 81-83 GRAND ST.
JERSEY CITY 3, N. J.
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXX. Ч. 32. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 19-го ЛЮТОГО 1963 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 19, 1963 No. 32. VOL. LXX.

ЗАХОПЛЕНИЙ КОМУНІСТАМИ КОРАБЕЛЬ ПРИБУВАЄ ДО БРАЗИЛІЇ

Каракас, Венесуеля. — Вантажний венесуельський корабель Анзоатеґі, який ще минулого тижня, 12-го лютого, захопили були члени комуністичної організації, і який початково мав плисти до Куби, змінив був курс і поплив в напрямі до Бразилії. За ним весь час стежили американські літаки і воєнні кораблі та венесуельські крижляки, але збройні сили ЗДА законно не могли вмішуватися в цю внутрішню венесуельську справу, і захоплений комуністичними піратами корабель вже ввечер внеділю 17-го лютого був біля берегів Бразилії, яка традиційно дає азиль всім політичним втікачам. Бразилійський уряд повідомив, що він прийме політичних втікачів і дасть їм право азилю, але корабель відошле до Венесуелі. Представники комуністичної організації у Венесуелі, так званої Національної Визвольної Армії заявили в Каракасі, що вони наказали захопити корабель, щоб звернути увагу на боротьбу проти венесуельського уряду проамериканського президента Бетанкурта. В Каракасі родини деяких членів залоги дістали каблеве повідомлення з корабля, що залога находиться поза небезпекою, і тому рідня не має причини турбуватися їхнім станом. Бразилія два роки тому прийняла була до себе збунтованих членів залоги португальського люксусового корабля „Санта Марія" і дала їм право азилю. Капітан того корабля Генріко Гальвао і деякі його моряки живуть тепер в Сан Павльо в Бразилії. Президент Бетанкурт продовжував підготову до державної візити у ЗДА, хоч погрожують йому комуністичні терористи. В понеділок він має прибути до Порто Ріко, де переночує, а у вівторок він прибуде до Вашингтону, де привітає його президент Кеннеді на летовищі Андрюз коло Вашингтону. Коло піратського корабля, який зблизився вже до берегів Бразилії, американські літаки в неділю вечором заобсервували були два малі човни. Сподіваються, що в понеділок корабель вже буде в бразилійському порті, де комуністичні пірати дістануть право азилю і перейдуть на бразилійську територію. Пресовий секретар Білого Дому П'єр Салінґер заявив, що венесуельський президент обговорюватиме з президентом Венесуелі комуністичну загрозу Венесуелі, яка то країна стала тепер черговою на шляху комуністичних підбоїв у Західній Півкулі. Венесуельський президент буде два дні у Вашинґтоні, а дальші два дні буде в Ню Йорку, звідки вернеться до Венесуелі. Президент Кеннеді в грудні 1961-го року відвідав був Венесуелю, і тепер її президент віддає цю візиту. Венесуеля знає, що Фідель Кастро робить всі можливі заходи, щоб опанувати Венесуелю і тому таку оживлену діяльність ведуть в тому напрямі комуністичні аґенти. Комуністи витрачають великі суми на те, щоб скинути демократичний режим теперішнього прем'єра, і тому президент Кеннеді погоджується в тому, що треба спільно з іншими американськими країнами, якщо це буде можливе, не допустити до комуністичної перемоги у Венесуелі. Бетанкурт має порушити і справу нафти, бо Венесуеля не хотіла б, щоб ЗДА обмежили свій імпорт нафти від неї. Обидва президенти обговорюватимуть й інші фінансові та економічні проблеми, які відносяться до обидвох країн.

Департамент Оборони повідомив про вишкіл кубинських повстанців

Вашингтон. — Департамент Оборони повідомив 16-го лютого, що кубинські ветерани з висадки 17-го квітня 1961 року можуть голоситися до американських збройних сил, де можуть перейти вишкіл, деякі можуть відбути старшинський перевишкіл. Але представник Департаменту оборони заявив, що оті „інвазійні ветерани" не будуть служити в окремому військовому з'єднанні. Нова програма вишколу кубинців подібна до давнішої, згідно з якою кубинські добровольці вишколюються в американських з'єднаннях, і пізніше залишаються в активній службі, або переходять до неактивної резерви, залежно від особистого вибору. Нове повідомлення відноситься до колишніх членів „2506 Кубинської Бриґади", яка здійснювала висадку на Кубі 17-го квітня 1961-го року. Ця Бриґада мала коло 2.500 вояків, з яких коло 1.100 попали в полон до Кастра і були звільнені в навечер'я Різдва минулого року, а іншим врадося стекти.

Астронавт Ґленн про велику дослідну добу космічних просторів

Гюзтон, Тексас. — 20-го січня мине один рік, як перший американський астронавт, який облетів Землю, Джан Г. Ґленн, відзначатиме перші роковини свого історичного лету. З того приводу журналісти відвідали Ґленна в його бюрі у Гюзтоні, і він говорив про те, що ЗДА мусять взяти участь у змаганнях за здобуття космічних просторів не тому, що треба бути першими перед СССР в цій ділянці, але і тому, що ціла ця програма „Джемінай" і „Аполло" варті того, бо вони започатковують велику добу дослідів космічних просторів, про яку ще недавно ніхто навіть не чув. Ґленн сказав, що ця програма коштує багато грошей і тепер може виглядати, що вона не виплачується, але прийде час, що ці великі витрати сторицею виплатяться. Астронавт Ґленн рекомендував молоді цікавитися астронавтикою і працювати в тому напрямку, якщо вона має до того змогу. В середу, 20-го лютого Ґленн із цілою родиною, дружиною і двома дітьми буде у Вашинґтоні і передасть свою кабіну „Приязни 7" Смитсонському Інститутові.

В АМЕРИЦІ

● Відомий журналіст Роберт Руарк написав статтю, в якій каже, що ЗДА раді б реформувати увесь світ, але не можуть почати від себе самих та зреформувати свій Конґрес. На його думку члени Конґресу не повинні б мати акції різних корпорацій, які роблять бизнеси з урядом, подібно, як це діється з членами виконної частини уряду в членами Президентового кабінету. Сенат повинен змінити свій реґулямін, щоб звичайна більшість могла ухвалювати закони. Конґрес не повинен дозволити на це, щоб деякі його члени витрачали федеральні гроші на непотрібні подорожі за кордон.

● 14-го лютого Крайова Аеронавтична і Космічна Адміністрація випустила з Флориди комунікаційний сателіт „Синком", який спочатку летів згідно з пляном, але пізніше втрачено із ним контакт, і не знати, що з ним сталося. Цей сателіт мав дійти до висоти 22,300 миль, де б він міг кружляти з такою швидкістю, з якою кружляє Земля, і тоді здавалося б, що він „стоїть на місці".

Проф. д-р Володимир Кубійович на відвідинах у ЗДА

Проф. д-р Вол. Кубійович

Ню Йорк. — Проф. д-р Володимир Кубійович, головний редактор Енциклопедії Українознавства, генеральний секретар Наукового Товариства ім. Шевченка та видатний науковець і діяч, приїхав сюди в неділю, 17-го лютого, у вечірніх годинах літаком з Парижу на відвідини у ЗДА у зв'язку з друком англомовної Енциклопедії Українознавства, що появиться цього року у В-ві університету в Торонті старанням і коштом Українського Народного Союзу. На Міжнародному летовищі в Ню Йорку зустріли проф. Кубійовича його близькі приятелі, співробітники і знайомі: п. і пані Щур з Ню Йорку, в домі яких проф. Кубійович зупинився, проф. М. Шлемкевич і д-р Вол. Савчак, головний предсідник УНСоюзу п. Йосип Лисогір, ред. А. Драган та мґр. Зенон Снилик з дружиною. З летовища всі переїхали в гості до дому пп. Лисогорів, де — крім пані Лисогір — очікували на них ще пані Ірина Падох, дружина неприявного в тому часі в Ню Йорку гол. секретаря УНС д-ра Ярослава Падоха та ред. Вол. Душник з дружиною. Впродовж найближчих тижнів проф. д-р Вол. Кубійович займатиметься головно справами англомовної Енциклопедії Українознавства та працюватиме в приміщеннях редакції „Свободи". В найближчих днях заплянована відвідини університету в Торонті, видавця англомовної Енциклопедії Українознавства.

Сен. Фулбрайт закликає республіканців до одностайної закордонної політики

Вашингтон. — Голова Сенатської Комісії Закордонних Справ Вілліям Фулбрайт гостро виступив проти нюйоркського губернатора Нелсона А. Рокефеллера і сенаторів Беррі Голдвотера та Г. Скотта за те, що вони ломлять давню республіканську традицію і ведуть „безвідповідальні атаки" проти американської закордонної політики. „Це була б велика трагедія, казав Фулбрайт, коли б комуністам вдалося здійснити свої цілі тому, що між країнами вільного світу немає одностайної думки". Короткозорість згаданих республіканських політиків причиниться до того, що важко дійти до згоди між противниками комунізму. Рокефеллер, Голдвотер і пані Клер Бут Лус, дружина видавця магазинів Генрі Р. Луса, „висловлюють симпатії з генералом Чарлзом де Голем, хоч французький президент розбиває Північно - Атлантійське Порозуміння (НАТО)".

ОАД про Кубу, як базу „комуністичної революції"

Вашингтон. — Організація Американських Держав у своєму звіті про безпеку стверджує, що Куба під режимом Фіделя Кастра стала базою для експорту комуністичної революції до країн Латинської Америки. Совєтські експерти вишколюють кубинців і інших революціонерів, як вести підривну акцію в Західній Півкулі. Там навчають вести партизанку і виконувати саботажі. Школи й університети під найгострішою контролею навчають „революційного діла" молодь з інших латино - американських країн. З Куби йдуть грошові секретні посилки, і висилається зброю, щоб вести підривну працю проти конституційних урядів. Кубинське радіо повчає терористичні групи в чужих країнах, як найкраще завести там комуністичний режим. Республіканські члени Конґресу твердять, що з Куби йде загроза для Латинської Америки. Уряд президента Кеннеді заперечує це, а демократичні члени Конґресу підтримують заяви Президента в цій справі та твердження членів його кабінету. Але й сама Організація Американських Держав нічого не робить в цій справі, і вдоволяється тим, що Хрущов повідомив про те що забрав із Куби офензивну зброю.

Помер Василь Ґіль, один з найбільш заслужених діячів-піонерів в Джерзі Сити

Джерзі Сити. — Вночі із суботи на неділю, 17-го лютого, тут помер перевезений до лікарні після серцевої атаки один з найвидатніших і найбільш заслужених діячів Української Громади, сл. п. Василь Ґіль. Увесь великий доробок цієї Громади безпосередньо чи посередньо зв'язаний з ініціятивою та працею того справді невтомного і найбільш відданого своєму народові і своїй Церкві діяча. Сл. п. Василь Ґіль народився в селі Новосілки, повіт Рава Руська в Західній Україні 13-го січня 1891-го року. До ЗДА приїхав молодим хлопцем і негайно вступив в члени Українського Народного Союзу та в його організаційних рямках проявив свою найбільшу піонерську активність. Був довголітнім секретарем і урядовцем заснованого ним же в серпні 1910-го року Братства св. Івана Хрестителя 270-го Відділу УНСоюзу. Був активним і провідним членом багатьох інших місцевих організацій, зокрема Українського Народного Дому, історія якого, від початку його творення аж до великої і модерної будови сьогодні найтісніше зв'язана з його активністю. Крім найширшої активности в своїй Громаді, сл. п. Василь Ґіль був подібно активний в своїй українській католицькій парафії св. Петра і Павла, в якій частинно виконував функцію дяковчителя і диригента чи їх асистентів. У своєм активному і трудолюбивому житті не пропустив мабуть ні одної громадської імпрези і давав приклад жертвенности на прерізні добрі цілі. Був у кожному відношенні провідним членом своєї громади і своєї парафії та поклав неоцінені заслуги для їх розвитку. Тому й його відхід у вічність є для них найбільшою і незаступимою втратою, а пам'ять про нього залишиться на завжди. Минулого року померла його дружина. Його одружений син, також активний член своєї громади, належить до найстарших часом свого затруднення працівників В-ва „Свобода". Панахида у вівторок 19-го лютого о год. 7-ій веч. в пох. заведенні І. Ковальчика. Похорон в середу 20-го лютого о год. 9-ій ранку з того ж заведення до церкви св. Петра і Павла в Джерзі Сиrі.

МИТРОПОЛИТ АМВРОЗІЙ СЕНИШИН МАВ ЗУСТРІЧ І РОЗМОВУ З МИТРОПОЛИТОМ ЙОСИПОМ СЛІПИМ

Мюнхен. (вл) — Европейські пресові аґенції а за ними і европейська преса подали минулого четверга і п'ятниці, 14 і 15-го лютого, велику вістку про приїзд до Риму митрополита Української Католицької Церкви в ЗДА, ВПреосв. Кир Амвросія Сенишина, на побачення і розмову із звільненим із совєтської каторги первоієрархом Української Католицької Церкви, митрополитом - ісповідником ВПреосв. Кир Йосипом Сліпим. Митрополит Сенишин прибув до Риму літаком і негайно був прийнятий митрополитом Сліпим у монастирі оо. Василіян в Ґроттаферрата. Речник монастиря заявив опісля представникам преси, що розмова була довга і сердечна, але не виявив жадних її подробиць. Тим часом, італійські, німецькі, французькі, австрійські та інші европейські часописи продовжують подавати обширні вістки й інформації про митрополита Сліпого, його каторгу та звільнення, як і про Українську Католицьку Церкву в поневоленій Україні, терпіння українських католицьких Владик та змагання українського народу. Вже появилися вістки, що митрополит Сліпий мав би, після закінчення Другого Ватиканського Собору, повернутися до Совєтського Союзу і цим також пояснюються його мовчанку про його довголітнє перебування в совєтській неволі та про обставини його звільнення.

В Америці, зокрема у філядельфійській Архиєпархії, по всіх українських католицьких церквах в неділю, 17-го лютого, були відправлені благодарственні Літурґії на інтенцію Митрополита - Ісповідника Йосипа Сліпого, якому в тому дні сповнився 71 рік життя.

Продовжується втеча африканських студентів з-поза залізної заслони

Відень. — В минулу п'ятницю 20 ґанських студентів покинули столицю Болгарії Софію, де вони студіювали в університеті, не змігши витримати в тамошній білорасистській атмосфері та глибоко розчарувавшись в можливостях дійсних студій в комуністичній державі. Наступного дня, в суботу, 6 етіопців пішли слідами ґанців. Один з отих ґанських студентів заявив у Відні журналістам, що головною причиною масової втечі африканських студентів з комуністичної Болгарії є „расова дискримінація, щодо якої вину несе болгарський уряд". Африканських студентів болгарські студенти називали „чорними мавпами" та не хотіли сидіти з ними на одних лавках. Британська амбасада в Софії подала до відома, що вона приготовляє виїзд багатьох дальших студентів з Болгарії. За твердженням ґанського амбасадора, Аппага Самнонґа, який товаришив ґанським студентам до Амстердаму, сотні африканських студентів хочуть виїхати з країн за залізною заслоною на Захід, а не зробили досі цього тільки тому, що не мають в тих комуністичних країнах власних диплсматичних станиць та самі не мають грошей. Так само студенти з Ґвінеї, Малі, Того і Кенї, отже „невтральних і співіснувальних" африканських країн, готові негайно виїхати з СССР, як тільки дістануть для цього грошові й технічні можливості. Місце перебування і доля сімох арештованих в Софії африканських студентів, лідерів вуличної демонстрації проти комуністичних шикан — не відомі.

УСК програв у чвертьфіналі турніру

Минулої суботи, 16-го лютого, відбулися кінцеві розгри шісткового футбольного турніру, що його влаштував Німецько - Американський Футбольний Союз у залі Арморі в Ню Йорку. В цьому дні вісім першунів груп розіграли чвертьфінали, півфінали та фінали турніру. Шістка УСК Ню Йорк була одним із цих першунів груп, але вже в першій чвертьфінальній грі УСК потерпів поразку. Зустріч УСК-у з німецьким суперником „Ґотче" закінчилася програною УСК-у 1:2, хоч спочатку гри УСК провадив 1:0 зі стрілу Гопкінсона. В півфіналах турніру відбулися змагання Ґрецько - Ам. С. К. — „Ґотче" 1:0, Мадярський С. К. — „Дойч-Унґарн" 4:2, а в фіналі мадяри перемогли греків 2:0 та здобули цим самим чемпіонат турніру. В грі за третє місце „Ґотче" перемогли 1:0 шістку „Дойч-Унґарн".

Валерій Брумель, легкоатлет України, який відбуває тепер турне з двома другими атлетами Совєтського Союзу по Америці, здобув новий гарний осяг в стрибку вгору минулої п'ятниці в легкоатлетичних змаганнях в Медізон Сквер Ґарден в Ню Йорку. Валерій Брумель стрибнув на 7 стіп і 4 цалі і цим встановив новий рекорд у стрибку вгору в залі. Брумель є теж автором загального світового рекорду в стрибку вгору з вислідом 7 стіп і 5 та одної четвертої цаля. Ігор Тер - Ованесіян, вірменин зі Совєтського Союзу, переміг в стрибку вдовжину, здобуваючи цим разом слабший вислід, бо всього лише 25 стіп і 6 та три четверті цаля.

ЗАХОПЛЕНИЙ КОРАБЕЛЬ ТЕМОЮ РОЗМОВ У БІЛОМУ ДОМІ

Президент Кеннеді прийняв у Бімому Домі новопризначеного до ЗДА венесуельського амбасадора Енріке Техера (в кріслі з правого боку). Темою розмов була м. ін. теж справа захоплення комуністами венесуельського корабля „Анзоатеґі"

У ЗАХІДНЬОМУ БЕРЛІНІ КОМУНІСТИ НЕ ЗДОБУЛИ НІ ОДНОГО МАНДАТУ

Берлін. — У виборах до місцевої міської ради, яка має водночас значення парляменту в Західньому Берліні, які відбулися в минулу неділю 17 лютого ц. р., не обрано ні одного комуніста. В 1958 р. комуністи теж не осягнули ні одного мандату, бо здобули на свою листу менше як 2 відс. голосів, все ж мали тих голосів 1.9 відс., а тепер і те мале число впало до 1.4 відс. Комуністична партія в Західньому Берліні йшла до виборів під фірмою „Соціялістична партія єдности в Німеччині, Берлін - Захід", та під гаслами „згоди і співпраці" з Східнім Берліном. Не зважаючи на те, що мало хто з західніх берлінців не має когось близького в комуністичній східній частині міста і тому всі берлінці бажають собі настання таких облегшених відносин, щоб могти свобідно комунікуватись, недільні вибори ясно й одверто висловились проти комуністичної демагогії і проти комуністичного правління. Переможцем у виборах вийшла Соціял - демократична партія теперішнього посадника Західнього Берліну Віллі Брандта. Вона підвищила свій попередній стан посідання в берлінському парляменті з 78 на 89 місць. Християнсько - демократична партія канцлера Аденауера, яка мала в Берліні 55 мандатів, впала на 41 мандат. Зате партія Вільних демократів, що раніше не мала ні одного мандату, дістала 10 місць. Не вважаючи на дуже погану погоду, у західньо - берлінських виборах взяли участь з-посеред 1.747.-176 управнених до голосування — 88.9 відс. осіб. Правда, в попередніх виборах у 1958 році взяло участь 92.9 відс. управнених до голосування, але теперішній спадок голосуючих пов'язаний з західньо - берлінською епідемією грипи. Лідер берлінських комуністів Гергад Данеліюс, який стояв на першому місці комуністичної листи, відмовився будь-що сказати до висліду виборів. Посадник Віллі Брандт заявив, що він „особливо тішиться катастрофальним ударом, що його зазнали комуністи, звеличники муру ганьби". На зменшення християнсько - демократичних голосів вплинула — за опінією коментаторів — недавня афера з гамбурзьким журналом „Дер Шпіґель" і зріст персональної популярности посадника Віллі Брандта, який має великі успіхи впродовж років поважної кризи, що її переживає Західній Берлін, предмет постійного шантажу збоку Хрущова.

Москва погрожує зірванням переговорів про атомові детонації

Женева. — В минулу п'ятницю 15-го лютого представник СССР на 17-членній конференції роззброєння у Женеві Василій Кузнєцов заявив, що або ЗДА й Британія приймуть останні совєтські „концесії" щодо дво-трьох контрольних інспекцій на терені СССР щороку та встановлення там двох-трьох т. зв. „чорних скриньок" з сейсмографами, або Совєти відмовляться від усяких дальших розмов на цю тему. Таке ультимативне ставлення справи насправді розбиває затяжні наради в справі підписання договору про припинення всяких дальших штучних ядрових детонацій. Представник ЗДА Вільям Фостер відкинув закиди Кузнєцова, наче б ЗДА і ціле НАТО мали „аґресивні пляни" в поширюванні баз для атомово-підводних човнів „Поляріс", звернувши ще раз увагу на сутооборонний характер Атлянтійського пакту (НАТО). В минулу суботу, 16 лютого, Кузнєцов старався знайти вихід з сліпої вулиці в отих нарадах про атомовий пакт в безпосередній розмові з Кузнєцовим, але та ромова ні до чого не довела. Совєтська делеґація в Женеві взагалі відмовляється від дальшої участі в атомовій підкомісії, згаданої 17-членної конференції та вимагає, щоб ця справа була полагіана на повній конференції — на базі совєтських пропозицій.

Виявлено нову змову проти президента Франції де Ґоля

Париж. — Поліція виявила нову змову, яка мала на меті вбити президента Франції Шарля де Ґоля. Центральною фігурою змови був капітан Роберт Пуанар, старшина морської артилерії, який мав застрілити де Ґоля з даху свого дому, чи пак з вікна його помешкання, коли де Ґоль їхав до військової академії, щоб там виголосити промову. В помешканні Пуанара знайдено далекобійний кріс з телескопійною люнетою. Арештовано 5 осіб, між ними 53-річну французьку аристократку, княжну Поль Русселе де Ліффіяк, вчительку англійської мови у військовій академії у Парижі. Свого часу вона була перекладачкою у розмові між президентом Айзенгавером і презид. де Ґолем. На слід цієї змови навів поліцію один старшина, якого вербовано до змови, та який проте відмовився від участи, прийшовши до переконання, що де Ґоль не винуватий у тому головному злочині, що його йому закидають французькі праві фанатики — ніби у „зраді" та „зреченні" з Альжиру в користь тамошніх арабів. У зв'язку з цією змовою еспанські власті арештували колишнього французького полковника Жана Ґарда і 4-ох інших старшин. Ґард ніби був плянувальником і керівником тієї змови. Це вже 8-ий відомий французькій поліції плян змови на життя де Ґоля.

У СВІТІ

● Остання афро - азійська конференція в Танґаніці, скликана комуністами, перетворилась насправді в арену спору між большевиками та китайськими комуністами й трибуну протизахідньої пропаґанди. Найближча така конференція відбудеться в Гавані на Кубі.

● Комуно - болгарський уряд офіційно признав, що в Софії відбулась вулична демонстрація коло 200 африканських студентів. Сімох арештованих демонстрантів видалено з Софії. Ґана заповіла, що буде протестувати проти видалення ґанських студентів.

● Новий президент Іраку, полк. Абдель Салем Афер, перевів свою першу пресову конференцію. Його прибічна сторожа з автоматами, готовими до стрілу, оточувала його ввесь час та хоронила перед гурмою місцевих і закордонних журналістів. Він виявив, що під час революції проти диктаторського режиму Абдель Карім Кассіма кількакратно розмовляв телефонічно з Кассімом, який благав його дарувати йому життя. Одіяак — заявив Ареф, колишній близький співробітник Кассіма, „це був тільки трюк" і військовий суд засудив Кассіма на розстріл.

● У Новій Зеляндії перебуває британська королева Єлисавета з своїм чоловіком князем Филипом Единбурзьким та почотом. Всі її стрічають з великими парадами, а автохтонне населення масово вибігає їй назустріч. Єлисавета виголосила промову на спеціяльно для цієї цілі скликаній сесії ново - зеляндського парляменту.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Кордони ЗДА у Берліні

„Приявність 400 000 американських вояків та їхніх родин у Західній Европі, — людей, що ми їх не віддамо на загладу, є — думаю — доказом нашої рішучости зберігати наші зобов'язання ... Поки в Західній Европі нема переконання, що її безпека може бути гарантована без приявности З'єдинених Держав, американці там залишаться, і ми сподіваємося, що зможемо працювати у згоді в інших справах ... Ми ні трохи не зменшили числа наших бойових військ ..." Ці слова президента Кеннеді, сказані ним на його останній пресовій конференції в минулий четвер, є відповіддю на ті сумніви, що їх в останніх тижнях різні союзники ЗДА в Европі висловили на тему тривкости американської збройної допомоги Західній Европі. Відомо, що ці сумніви лягли в основу рішення французького президента де Голя розбудувати власну атомову потугу. Побоюючись американської реакції на політику де Голя, речники уряду і всіх партій Західньої Німеччини негайно задеклярували, що вони знають, що безпека Берліну, Німеччини й всієї Західньої Европи залежить у першу чергу від З'єдинених Держав, від їхньої збройної потуги та допомоги. А британський міністер закордонних справ, лорд Гюм, перестеріг минулого тижня у своїй промові в Палаті Лордів, що антиамериканські виступи західньоевропейських мужів можуть привести до того, що Америка проведе „велику перевірку" своєї політики й стратегії у відношенні до Західньої Европи. Европейські газети пригадали концепцію „периферійної стратегії": що ЗДА, мовляв, можуть „зректися" Европи й дозволити большевикам перемаршувати до Атлантику, а щойно після того будуть визволяти Европу. Відомий вже давній вислів Аденауера, що „Німеччина може пережити ще одну окупацію, але не переживе ще одного визволення ..."

Той шум довкола здогадної короткотривалости й непевности американської гарантії безпеки для Европи був настільки голосний, що Кеннеді вважав за відповідне скласти запитовану вгорі заяву і зупинитися ближче над трудним і складним питанням: чому саме тепер західньоевропейські країни не здібні оборонитись власними силами проти можливої агресії із Сходу? Алярмуючі голоси з приводу нібн „відтягання" Америки з Европи скріпились у зв'язку з вісткою, що ЗДА помалу починають відкликувати тих 40 000 війська, що його вислали туди під час осінньої кубинської кризи. Президент підкреслив, що ЗДА не послаблюють ані трохи бойового стану американських збройних сил, бо тих 40 000 війська здебільша не належать до бойових, чи пак фронтових формацій. Нема сумніву, що заява Кеннеді вплине на заспокоєння західньоевропейської публічної опінії.

Суть справи не в тому, чи ЗДА втримують в Західній Европі півмільйона війська чи трохи менше або більше, чи будуть збережені бази в Британії, Італії і Туреччині для літаків чи підводних човнів і т. п. Це все подробиці, що їх мають вирішувати військові фахівці. Суть справи в тому, що доба американського ізоляціонізму минулася безповоротно. Америка вже не може вернутися до часу, коли Конґрес відмовився ратифікувати Версальський договір і коли Америка відмовилась стати членом Ліґи Націй. Пролита в двох світових війнах американська кров і розвиток подій після останньої війни не тільки змінили політичну мапу світу, але й основно змінили американську психіку. Нині східнім кордоном З'єдинених Держав не є Атлантик, і не є Райн, — він пересунувся ген до Берліну. І коли ЗДА рішені боронити збройно свободу Західнього Берліну, то це тому, що з долею і волею Західньої Европи тісно пов'язана доля й воля З'єдинених Держав Америки.

Комсолідарність колеться далі

Не зважаючи на всі намагання Хрущова та його „колективного керівництва" зліквідувати існуючий між комуністичною партією Совєтського Союзу, з одного боку, і комуністичною партією Китаю, з другого, конфлікт і вирівняти виявлені останнім часом глибокі ідеологічні і зовнішньо - політичні розбіжності, розкол між цими двома провідними комуністичними потугами продовжується і пропаґована одними й другими міжнародна комуністична солідарність колеться далі з непослабленою силою.

На з'їзді східньонімецької комуністичної „партії єдности", що відбувся в половині січня цього року в Східньому Берліні, Хрущов і присутні там провідники комуністичних партій світу запропонували припинити доведену вже до червоного „полеміку", тобто сварку між Москвою і Пейпінґом, і підготовити ґрунт для скликання нової наради представників „комуністичних і робітничих партій". Згідно з цими пропозиціями, розсварені сторони повинні негайно припинити всяку полеміку в пресі та радіо, на скликаній нараді зробити оцінку ситуації, визначити завдання міжнародного комуністичного руху і розглянути та вреґулювати всі розбіжності в поглядах. Провід китайської комуністичної партії погодився на ці пропозиції і заходи, що мали б вплинути „на пом'якшення взаємовідносин та скріплення комуністичної згуртованости" і вможливили б підготову обставин для скликання пропонованої наради, але водночас із цим розвів далі гостру критику Хрущова й інших комуністичних вождів на берлінському з'їзді і посилив кампанію проти юґославських „ревізіоністів".

Таким чином розлам, замість зліквідуватися, поширився і Москва була примушена виступити з новою спробою посднання і полагоди існуючого затяжного конфлікту. В московській „Правді", органі ЦК КПСС, в числі з 10-го лютого цього року, появилася нова, майже двосторінкова енунціяція п. н. „За марксистсько - ленінську єдність комуністичного руху, за згуртованість і одностайність країн соціялізму".

В цій статті, після розлогого з'ясування основних позицій совєтської компартії щодо завдань міжнародного комунізму, московське „колективне керівництво" заявило ще раз, що „наша партія щиро прагне до того, щоб комуністичний рух не був втягнений у новий крутіж полеміки, яка могла б завдати дошкульної шкоди інтересам єдности цього руху". Після ствердження, що комуністам треба боротися не тільки з ревізіонізмом, але й з догматизмом, енунціяція „Правди" закінчується заявою, що „ . . .партія вважає доцільним провести двосторонні і також ширші зустрічі, які дозволили б створити кращі умови для нарад усіх братських партій"; що вона готова піти на такі зустрічі „на кожному рівні і в кожен час".

Але цим разом простягнену руку Москви Пейпінґ рішуче відкинув. У відповідь на енунціяцію „Правди" офіційний орган китайської компартії „Женьміньжібао" проголосив, що передумовою будь-яких розмов мусить бути безвідкличне усунення засуджених свого часу юґославських комуністів.

Так закінчилася чергова спроба Москви припинити неприємну для неї „полеміку". А тепер — намагаються рятувати ситуацію окремі комуністичні партії світу, індійська, в'єтнамська та інші, які, затривожені поглибленням розколу, починають закликати Москву і Пейпінґ припинити взаємну „критику" і чимскорше відбути спільну нараду всіх комуністичних партій світу. Якщо Пейпінґ буде й далі реаґувати на ці заклики так, як зареаґував на заклики Москви, то можна сподіватися дальшого поглиблення розбіжностей не тільки в поглядах, але і в усій внутрішній і зовнішній політиці обох сторін.

Ярослав Курдидик

НОВА БЛЬОКАДА ЧИ ІНВАЗІЯ КУБИ?

Уже не раз доводилося нам зазначати, що справа Куби, в залежності від того, яке становище займуть у відношенні до неї ЗДА, може бути дуже швидко й просто розв'язана, або розпливеться і відсунеться на далекий час в морі дебат і політичних балачок. Але всі „знаки на небі й на землі" вказують на те, що основна розв'язка таки мусить прийти, бо обидві сторони насторожились докраю.

Розглянувши основно і хронологічно кубинську проблему, треба ствердити, що від самих початків розв'язувано її не то що невміло, а просто — фатально.

І так, коли підійти до справи Куби з принципового становища доктрини Монро, то перебування на Кубі чужих політичних чи мілітарних сил слід уважати за ворожий акт і за достатню причину для військової інтервенції збоку ЗДА. Адже ж доктрина Монро забороняє впроваджувати будь-яку „европейську систему" у будь-якій країні Західньої гемісфери. Організація Американських Держав одноззгідно підтвердила і підтримала принципи цієї доктрини, але після того, як президент Кеннеді заявив публічно, що він не вживе ніякої мілітарної пресії, яка примусила б большевиків забратися з Куби, вся ця підтримка доктрини Монро латинськими державами зависнула в повітрі.

Варто згадати й про ролю у цій справі ОН, які уповноважили були свою мілітарну силу інтервеніювати в Конґо, але водночас не перевели ані одної чітко зредаґованої резолюції, яка засуджувала б совєтську аґресію на Кубі. Це виразно розкриває, які сили і під чиїм впливом формуються у тій міжнародній установі, що має головним своїм завданням зберігати мир у світі, але практично спонзорує його тільки там, де наказують якісь „темні сили".

Але вина у цій справі не так ОН, як самих ЗДА, які послідовно почали зрікатися на американському континенті своєї історичної політики і відступати від принципів доктрини Монро, підготовляючи тим самим немовби „а пріорі" перемогу Москви. І тому, виходить, Москва тримає й далі ініціятиву в своїх руках, тому і не вивезла з Куби, всупереч своєму зобов'язанню, всіх ракет, ракетних викидннів і бомбовозів.

Президент Кеннеді заявив, що не буде ніякої інвазії на Кубу і тому не проведено однобічної інспекції, яка давала б запоруку, що на тому острові є тільки конвенційна та оборонного типу зброя. А на останній пресовій конференції він сказав, що все ще немає певних доказів про наявність на Кубі совєтської атомової зброї.

Тим часом большевики, почавши від жовтня, збільшили на Кубі кількість свого окупаційного війська з 10 до майже 30 тисяч, займаються військовим вишколом кубинців і гарячково розбудовують „рибальський порт", щоб туди могли причалювати їхні підводні човни, озброєні атомовими ракетами. Большевики окупували і контролюють першу від 1828-го року — року проголошення доктрини Монро — европейську колонію у Західній гемісфері.

Представники ЗДА і СССР взяли цю проблему під „окремий розгляд", і у висліді проголошено в ОН, що обидві сторони зрікаються дальшої акції, яка могла б загострити взаємне напруження, бо, мовляв, обидві сторони вже „добилися свого": президент Кеннеді зажадав забрати совєтські ракети з Куби, а Хрущов погодився на це і „забрав".

Так приблизно виглядав би один бік кубинської медалі. А тепер варто перевернути її на другий і зацитувати ревеляційний звіт, завжди добре поінформованих кореспондентів з Вашингтону, Роберта С. Аллена і П. Скатта, які пишуть ось що:

„Сьогодні є вже незбиті докази на те, що большевики почали знову нагромаджувати на Кубі атомову зброю, вживаючи для цього різних „гадючих методів". Це є поза всякими сумнівами, що большевики доставили — вже після припинення бльокади — підводними човнами й летунською дорогою атомові бомби і „голови". Дещо з тих достав вдалося відкрити розвідці з помічччю літаків, що спеціяльними апаратами можуть виявляти „атомову речовину". Ці літаки, перелітаючи понад совєтськими кораблями, що плили до Куби, викрили такого типу „вантаж" на всіх трьох совєтських кораблях: „Архангельськ", „Симферополь" і „Мічуринськ", які в останніх днях причалили були до порту в Гавані.

Кубинські еміґранти, які мають також добре зорганізовану розвідку, ствердили, що на трьох згаданих кораблях прибули до Гавани важкі скрині, подібні формою до тих, що їх большевики вивезли недавно з Куби. При чому вивантажували ті скрині совєтські вояки, а всіх кубинців на той час видалено було з порту.

Усе це розпочалося після того, коли турецький уряд повідомив Пентаґон, що совєтські кораблі, проходячи через Босфорську протоку, відмовилися подати, який вони мають вантаж. Всі ці „торговельні кораблі" мають надзвичайно сильні радіостанції і впродовж усієї своєї подорожі до Куби передавали засекреченим кодом, де вони в даний час знаходяться. Код цей був розшифрований і, починаючи від Середземного моря їх уже не випускали з-під контролі. На віддалі 150 миль від Куби їх почали контролювати розвідчі літаки з апаратами Гайґера, а прецизні фотографії і контррозвідка підтвердили решту.

З останніх вісток виходить, що атмосфера довкруги Куби згустилася до такої міри, що вже можна говорити про можливість не лише бльокади, але навіть інвазії.

Американська преса домагається „повної правди про Кубу". Деякі коментатори солідаризуються з ревеляційними заявами сенаторів К. Кітінґа та С. Турмонда і заявляють, що, коли є сумніви щодо усієї справи, то тим паче, навчені гірким досвідом, ЗДА повинні поступати так, як їм вказують не тільки їх престиж, але й їхня мілітарна сила.

Олег Лисяк

ІЗ ЗАПИСОК ТОСТМАЙСТРА

Такий заголовок виглядає обіцяючо і звучить навіть трохи так, як у Турґенєва. Це, очевидно, зобов'язує і каже сподіватися, що автор записок має довгорічний досвід.

На жаль, у мене такого досвіду немає. Поправді, був я тостмайстром лише раз у житті. Але все таки хочу поділитися своїм досвідом з іншими, бо кожному це може придатися, кожний бо ж мусить бодай раз у житті бути як не тостмайстром, то старостою на весіллі, хрестинах, бенкеті чи іншому пирі.

Мене роля тостмайстера обминала довгі роки. Доводилося бути вже і головним промовцем, коментатором, дискутантом і панелістом, і як ті всі балакучі посади звуться. Але не тостмайстром! Чверть сторіччя тому був я навіть дружбою на весіллі на сільському приходстві, але куди дружбі до тостмайстра! Правда, там теж треба було вдягати вечірній одяг з чорним метеликом і немодним тепер уже „ламаним парканом", себто твердим комірцем — але це ж не було теперішнє „таксідо", а лише звичайний смокінґ, що в практиці означає те саме. Пам'ятаю, як усі на весіллі приговорювали: „Дружба, тяжка твоя служба!" — але хіба вона справді була важка? Треба було йти в другій парі у парадному поході з приходства до церкви, треба було при столі доливати гостям в чарки з „мого" кінця столу, треба було гуляти з милими дружками. Дуже було приємно, і я завжди згадую час дружбівства, хоч пропала десь моя дружка у воєнних роках — кажуть, що востаннє бачили її під час страйку на Воркуті...

А мій дружбівський смокінґ був проданий якомусь „доблесному" залізничникові з двома молотками на комірі, на львівській „толкучці" за театром, твердої холодної зими 1939-го року. Залізничникові смокінґ дуже сподобався, і він, заплативши за рештки моєї міщансько - буржуазної фортуни домовлену кількість пролетарських рублівок, поквитував нашу капіталістично - соціялістичну трансакцію словами: „Харош, браток, піджак!"

Нещодавно ледь-ледь не став я старостою на весіллі. Вже навіть були запросили, але потім роздумалися, перепросили і взяли собі іншого старосту, більш репрезентативного. Новий староста використав з вдячністю написану мною старостинську інвокацію та решту весільного конферансу, поставив навіть приватно екстра-чарку, і все було в порядку. Я навіть був вдячний моїм весільникам: замість пріти старостою при головному столі, чоловік звичайним гостем бавився, згадуючи часи, коли був дружбою . . .

Ну, але тостмайстер! Що не кажіть, а це слово звучить гордо, є в ньому повага і могутність влади. Самі подумайте: сидить тостмайстер не край столу, як дружба, а в самому центрі, зараз коло голови чи президента, мікрофон у правиці держить, як Юпітер грім, і — диригує. Проголосить тостмайстер прізвище — і вже названий встає з-поміж сотень гостей і послушно кланяється. Забуде когось тостмайстер вичислити з привітників — і неназваного вкриває мряковиння забуття. Шкода, що чоловік одягав чисту сорочку й голився, йдучи на бенкет, — ніхто його не зауважить, бо не зауважив його тостмайстер!

Або преться якийсь делеґат до привіту, аж тут тостмайстер, з біса хитрий, скаже: „Дякуємо згори за всі привіти, бо ми матимемо лише два, а решта на письмі . . ." І вже пропадає ціла красномовність, вимріяна довгими годинами . . . Велику владу має тостмайстер.

Бувають, правда, ще хитріші за тостмайстра делеґати. Такий лише чекає, щоб його вичислили між привітниками. Він на все рішений і не думає піддаватися мікрофонові. Він думає: „Чекай, ти мене лиш виклич, а як вже раз піднесуся — довго будеш дожидати, поки я закінчу свій привіт!" Такого шкода навіть за полу сіпати.

Тут, очевидно, треба тостмайстра - психолога. Він уже мусить з обличчя делеґата вичитати, чи той лише сумирно піднесеться і поклониться та й сяде маком з милим виразом обличчя, чи зачне на місці кар'єру Демостена. О, тут треба тактики, стратеґії, версальської ввічливости, диктаторської рішучости, азійської хитрости та французької гнучкости. Що, зрештою, і так не помагає, бо трудна доля тостмайстра!

Скажім, що стратеґічне поле діяння тостмайстра обмежене двома з половиною годинами так званого „невблаганного часу". У цей час треба врахувати нормальне українське спізнення на пів години, стільки ж на головну промову, годину на спожиття вечері, три чверті години на мистецькі виступи (мистці — чесні люди і хочуть чесно відробити свій квиток на бенкет співом, деклямацією чи читанням творів), чверть години на доставлювання столиків, годину на представлювання 50-ох делеґатів (кожного по одній хвилині, себто хвилин п'ятдесят), 25 хвилин на представлення президіяльного стола, дві „несподівані" промови по 10 хвилин, — себто разом уже випало вдвоє більше часу, ніж передбачено. А тут управа залі мусить кінчити сервіс в такій то годині, юнія кельнерів посилає своїх членів додому в такій то годині, ще принесуть 10 додаткових телеграм і письмових привітів . . . А в міжчасі вже товпиться молодь, яка не цікавиться бенкетом, але бажає „твіста" і хоче починати гульки, аранжери налягають демонстраційно червоні стрічки та котильйонові відзнаки, на естраду вносять уже бубон і бас . . . І тут тобі, тостмайстре, підсувають записки, що конечно треба ще згадати делеґата того та й ще онтого... Ой, тяжко бути тостмайстром!

Але все таки — це влада. І якби треба було вам на ваш ювілей досвідченого тостмайстра, ну, то що ж? Я не кажу, що це не дасться зробити . . .

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

ДЕ ПОХОВАНО ПАВЛА ГРАБОВСЬКОГО

У „Свободі" ч. 217 з 14-го листопада минулого року в статті „Роковини УПА в Аллентавні, Па." п. Кость Слобідський між іншим згадує про українського поета з м. Охтирки, Павла Грабовського, що його царська влада, як пише автор статті, замучила в снігах далекої Якутії. Хочу спростувати це твердження п. Слобідського.

В першу світову війну, в 1914-му році, я був мобілізований до австрійської армії і попав у російський полон, який відбував на Сибіру, в Тобольську над рікою Іртишем. Одного разу з Михайлом Мастикашем, Василем Гоцою і іншими бродив я там по цвинтарі і несподівано натрапив на могилу Павла Грабовського.

Цвинтар цей знаходиться в нагірній частині Тобольська, за яких ½ клм. від міста. Від входової брами вглиб цвинтаря тягнеться довга дорога, і ідучи по цій дорозі, на віддалі яких 50 метрів від брами, ліворуч знаходиться ця могила. Стан її в той час був добрий, на могилі стояв залізний хрест, зроблений у вигляді молодого деревця коло 15 сантиметрів в діяметрі. На хресті була табличка з написом: „Павелъ Арсеньевичъ Грабовскій, малороссій поэтъ, род. въ 1864 г., умеръ 29 ноября 1902 г..

На могилі, здається з лівої сторони, лежала залізна пам'ятна плита із написами, тексту яких не пам'ятаю.

Вважаю за свій моральний і національний обов'язок повідомити про це Редакцію, українські наукові інституції і громадянство.

В Тобольську придбав я карточку цієї могили і привіз її додому, звідки помандрувала вона зі мною на еміґрацію.

Теодор Серафин

У СПРАВІ УКРАЇНСЬКИХ РАДІОПЕРЕДАЧ З РИМУ

У „Свободі" з 4-го січня цього року був вміщений текст привіту НТШ для поневоленої України, із зазначенням, що він був переданий „через радіовисильні Ватикану й Мадриду".

Хочу уточнити, що той привіт, як і попередніми роками, був переданий не через радіо Ватикану, а в рамках україномовної програми римського, тобто італійського державного радіо.

Отримавши від проф. д-ра Р. Смаль - Стоцького текст привіту, я його повідомив, що керую українськими пересиланнями італійського, а не ватиканського радіо, і що його привіти передаються через італійське радіо.

Д-р Василь Федорончук
Керівник українського відділу Італійського Радіо
Рим, 3-го лютого 1963-го р.

Космічний пил подіравив оболону „Експлорера 16"

Вашинґтон. — Дослідник метеоритів при Крайовій Аеронавтичній і Космічній Адміністрації Чарлз Д'Аютольо ствердив, що випущений 16-го грудня дослідний сателіт „Експлорер 16" був 16 разів продіравлений на своїй тоненькій металевій оболонці. Ця оболонка є тоненька на одну тисячну до 5 тисячних одного цаля. Десять дірок було на найтоншому місці оболонки, а одна на тому місці, де вона є на 2 тисячні тоненька. Цей сателіт випустили тому, що хотіли досліджувати, чи космічний пил, що виник внаслідок мікрометеоритів, може бути грізний для майбутніх астронавтів, які літатимуть по космічних просторах. На основі дослідів із „Експлорером 16" науковці не виключають можливости, що космічний корабель може бути знищений, коли в нього вдарить метеорит. Космічний пил складається з таких дрібних частин, що їх голим оком не можна бачити.

Ярослав Зубаль

ГЕНЕРАЛЬСЬКІ ЛОВИ

(1)

Лови ці назвав я так тому, що в них брали участь аж два генерали, решта мисливців були вищі старшини німецької армії, що окупували Польщу з 1 вересня 1939 року.

Полковник Селле внадився до мене і кожного тижня приїжджав з досить далекого Сандомира до Рудника над Сяном щоб щось вполювати. Їздив автом і привозив собі пса-ямника, маючи надію на лиса або бодай борсука. Треба зазначити, що полювання в Німеччині було сильно обмежене, і всякі мисливці, кращі й гірші, кинулися полювати на цих теренах, вважаючи їх справжнім, для них призначеним ельдорадом. Згаданий полковник був одним із кращих мисливців, і все що підходило під цівку його рушниці, залишалося його трофеєм.

Я сам не дуже був вдоволений із тих його наїздів, бо, як відомо, всім місцевим лісникам і мисливцям, за розпорядженням губернатора Франка з лютого 1940 р., було строго заборонено на теренах, зайнятих німецькими військами, полювати. Вправді, час від часу полк. Селле великодушно дозволяв мені полювати, та я рішуче й катеґорично з принципових причин, відкидав ці його пропозиції і ні разу не вистрілив за ввесь час. А ще недогідно було, що забирав він мені багато вільного часу ходженням по лісі, до того переважно без успіху. І служба лісова не була вдоволена, бо була слабо оплачувана: німці знані зі скупарства. Та треба признати, що був він справедливий в оцінках людей і їх вчинків.

Ми вже були переполювали більшість теренів мастку. На одному збірному полюванні вислід був не найгірший: один дик-вирізок і кілька лисів та зайців. І тепер очі жадібного ловів мисливця звернулися до сусіднього мастку, де був більший лісовий ревір — Пржендзель. Він хотів улаштувати лови на ширшу скалю з участю вищих старшин, в тому числі двох генералів, разом десять осіб. І напосівся, що я маю провадити ті лови, бо там не було лісника, обізнаного з ловецтвом. Я тлумачив, як міг, що цей терен не підлягає мені адміністраційно і до того ж я з цим зовсім необізнаний. Це були переважно молодняки сосни з домішкою берези, порослі по першій світовій війні, коли ліс спалився; старого лісу було обмаль. Терен трудний для полювання, бо не було стільки поділових ліній і доріг, як у сусідньому Рудницькому мастку. До того молодняки так густо поросли, що важко було крізь них продертися, а ще коли все засипав сніг.

Полк. Селле не хотів ніяк відступити від свого пляну, який він старанно уложив, і тому я мусів кінець - кінцем погодитися і на скору руку перевести підготову. Я закликав на той день лісову службу, побережників даного терену, а лучником призначив одного з моїх лісників, що його обхід сусідував з тим тереном. Це мав бути неначе мисливський штаб. Усі потрібні інформації, за якими я мав керувати полюванням, цей лісник зібрав від місцевої лісової служби і передав мені. Були це: конфіґурація терену, дороги і лінії, характер і вигляд лісостану та можливий стан дичини в поодиноких місцях. Після цього я вже на місці творив відповідні гони, їх величину і напрямок, в якому гінці мали йти.

Так узброївшися, я був готовий, і валка авт, саней і піших рушила. Було кругло 10 мисливців і 70 осіб нагінки. Ці останні були вояки. Я не уявляв собі, як будуть вони порушатися в плащах, без жадного охоронного одягу. Наші місцеві гінці убралися в кожухи і накинули собі на голови мішки, зложені в формі капузи, щоб сніг з дерев і кущів не сипався за ковнір.

Була це друга половина січня, з глибоким снігом, що сягав майже по пояс, і тріскучим морозом, до 20 ступнів Цельсія.

Тому, що посуватися в таних гущаках і при такій верстві снігу було незвичайно важко, я визначив лише 6 гонів, коли звичайно бралося в рахубу 8-10 протягом одного дня. День зимовий короткий і сумерк западає дуже скоро, унеможливлюючи всяке полювання.

Зраня погода була сіра і невиразна, хоч мороз тиснув добре. Я, знаючи, що на таких ловах можна перемерзнути, добре одягнувся та ще й набрав „солодкого", яке зогріває. Я використовував його у моментах, коли треба було чекати на гінців півгодини, а то й більше. При тому я не стояв на місці, а розгрівався рухом.

Заки мисливців розставлено на становища, нагінка вийшла в обхід, щоб перегнати перший гін. Лісники мусіли добре вважати, бо вояки, не ознайомлені з тереном і з практикою групового полювання, не мали поняття, як порушатися і що робити. Та деякі лісники, колишні австрійські вояки, вміли дещо по-німецьки, а деякі німці розуміли трохи польську мову. І так співпраця до певної міри наладналась.

Дано сиґнал трубкою нагінці, щоб рушала. Та ще не скінчився потрійний виклик мисливського рога від нагінки, як на передостанньому становищі, де стояв один з генералів, прогримів рушничний стріл. Це був одинокий стріл за час першого гону. А що перший стріл на початку групового полювання віддається лише до грубшої дичини, то було певним, що це не на малого зайчика стріляли. Та й факт, що стріл не був повторений, значив, що був він цільний.

Нагінка вийшла з гущини вся біла, притрушена снігом, і вояки викидали його із-за обшивки. Оповідали, що в деяких місцях мусіли просуватися крізь гущавину рачки попід гіллям, присипаним снігом.

Полковник був задоволений, бо один з генералів мав на конті гарного лиса, якого винесли на лінію стрільців. Перший успіх на полюванні підбадьорює і додає охоти до ревнішого і стараннішого виконування всіх функцій, зв'язаних з ловами.

Та дальші два гони показали, що немає причини для передчасного ентузіязму, і вогник надії у мисливців почав погасати, руки зі зброєю безнадійно опадали, а гінці пригнічено волочили ногами, бредучи глибоченним снігом і подекуди западаючись у ньому по груди. Але респект перед високим начальством вдержував їх у карбах строгої дисципліни, змушував іти рівною лінією в ар'єрґарді і втримувати взаємний контакт, наскільки це було можливе.

Відзначення річниці української державности в Гамільтоні, Онт.

Вперше в історії цього міста із ротонди залі нарад, нового ультрамодерного будинку міської управи, звисав синьо - жовтий прапор 22-го січня 1963. Того дня за стараннями місцевого відділу Комітету Українців Канади, мейор міста п. В. Капс урочисто проголосив „Український День", а також в одній з кімнат міської управи відкрив виставку української культури. В просторому фойє було присутніх коло 500 осіб, головним чином були це представники організацій, українці. Виставка улаштована зі смаком, включала всі роди народного мистецтва: вишивки, тканини, килими, різьби, інкрустації, кераміка, достатній вибір книжок англомовних і інших публікацій та цінні образи наших мистців. Виставка тривала до 25-го січня включно, її відвідали 500 осіб.

27-го січня в залі Православної Громади тойже відділ КУК відзначив проголошення самостійности окремим концертом і доповіддю сотн. Панчука. Доповідач на вступі заявив, що такі роковини як 22-го січня мали б бути „сповіддю" українського сумління. „Роковини є нагодою для дійсно патріотичного сумління очищуватися з гріхів і прогріхів супроти Батьківщини і народу".

Промовець народився в канадійській прерії, не пам'ятає свого батька і матері, які померли були, як він був малим, але він себе уважає повністю приналежним до українства, хоч України в житті не бачив. Подав п'ять основних засад, яких належить придержуватися: конечною є віра в Бога і практичне їїісповідування; участь в політичному житті держави, але співпраця лише з такою партією, яка прихильна до нашого народу; визнавання „спільноти народів" (комонвелт) в противаґу до поневолення; визнавання волі і справедливости; а в щоденному домашньому житті культивування мови і культури, скарбу, одержаного від батьків для передачі дітям і внукам.

Всі ті засади доповідач ілюстрував прикладами і доказував відповідними арґументами, а на закінчення подав головні засади поведінки. Не належить робити собі ідолів із чужих культур. Належить пам'ятати традиції. Шанувати батьків, бо вони тяжко працювали, щоб дати виховання і освіту. Не вбивати, але підтримувати національного духа у сусідів. Бути стриманим і не пити та жити морально. Не дозволяти дітям попасти в такі ж гріхи і т. п.

О. Х.

Роковини Української Державности в Елмайрі, Н. Й.

Заходом УККА влаштовано в церковній залі бенкет з нагоди 45-річчя проголошення самостійности України. Перед відкриттям свята прибув п. Чарлз Бавер, мейор Елмайри Гайтс, і подякував за запрошення його на бенкет, виголосивши коротку промову, бо того самого вечора мав урядове засідання і мусів відійти. Пан Чарлз Бавер належить до Української Католицької Церкви, і є одружений з українкою, то і цікавиться українськими справами.

Місцевий о. парох М. Мицишин провів молитву. М. Маґера, голова Відд. УККА відкрив свято. Відспівано американський гимн, а після того провід над бенкетом обняв тостмайстер Іван Ващишин, тут народжений українець, який вміло вив'язався із свого завдання. Запрошено на промовця бенкету відомого українській громаді діяча д-ра Василя Палідвора з Ню Йорку. І. Ващишин представив д-ра В. Палідвора як промовця бенкету, а о. Мицишин згадав про працю д-ра Палідвора в Стемфорді.

Промова д-ра Палідвора була перша у цій громаді, змістова, яка охопила усі змагання українського народу, почавши від Козацької доби, досі. Не поминув промовець ні одного клаптика землі, де змагалися наші брати за своє державницьке життя. Згадав Київ, Львів і Закарпаття, Крути, Маківку, Базар, Броди. Говорив про борців за волю Січових Стрільців, козаків, Українську Дивізію і УПА та про дальші змагання. Присутні рясними оплесками дякували д-рові В. Палідворові.

Англійською мовою говорив тут народжений п. Василь Ковальчик. Святочний бенкет закінчено співом українського гимну.

І. Ч.

Святкування Дня Української Державности в Буенос Айресі

Цього року в Европі зима, а в Арґентині літо вийшли далеко поза рамки нормальности: в Европі морозить немилосерно, а в Арґентині не менш немилосерно припікає. А це вже відомо, що коли термометер починає показувати температуру понад 30 ступнів Цельзія, обличчя постійно вкривається солоною росою, а сорочка липне до тіла, — всі думки людини, що ввесь тиждень працює по задушливих фабриках та канцеляріях, мимоволі скеровуються мрійно на суботу й неділю, коли то вона зможе податися поза місто на пляжі, де прохолодні води великої ріки (Ля Пляти), або й океану (в Мар де Плята) приємно освіжують тіло. Тому по суботах і неділях місто порожніє.

В неділю 27-го січня можна було бути певним, що самітними перехожими в околицях вулиці Аскуенаґи можуть бути лише українці, що, невважаючи на 35 ступнів Цельзія, замість на пляжу, скеровували свої кроки на Академію Свята Державности, що його влаштувала, за встановленою традицією, Українська Центральна Репрезентація.

Незважаючи на дуже песимістичні прогнози наших невблаганних скептиків, велика заля колеґії Сан Хозе при вул. Аскуенаґа заповнилася українцями, що вважали своїм обов'язком засвідчити перед громадою і перед власним сумлінням свою відданість ідеям 22 січня 1918 і 1919 рр.

Все ж гарячі дні гарячого літа відбилися на програмі академії. Мав виступати мужеський хор Української Центральної Репрезентації. І його виступів чекали з нетерпеливістю наші люди, що в співах хору кохаються. Але хор УЦР не виступив. Бо одна річ — прийти на академію, хоча б і при 35 ступнях Цельсія, а друга річ приходити реґулярно по суботах на співанки, коли сонце пече і припікає, і піт очі заливає.

Щоб якось зарадити справі і залатати велику діру в програмі, заанґажовано чотирьох оперових співаків, які відспівали з успіхом славнозвісний квартет із останнього акту „Ріґолетто" Верді. Співали: Галина Андреадіс — мецосопрано, Алісія Бержер (сопрано), Люїс Веронеллі (тенор) і Микола Голодик (баритон). Співали дуже добре під супровід на піяно маестра з опери „Кольон" Міґеля Вельтрі. Слухачі захоплено оплескували, але... хто не знає наших людей?! Але потім критикували: чи ж то підходить до нашого державного свята той квартет із італійської опери?!

Дійсно не підходить. Але ж треба було чимось дірку латати!

Головною точкою програми була промова д-ра Вас. Іваницького, голови УЦР, який відкрив Академію. Він виходячи з дороговказів днів 22-го січня 1918 і 1919 р., докладно розповів про теперішній стан української визвольної справи та вказав на її перспективи й можливості на території України і за її межами, торкнувшись і тих здобутків, що за останній рік мала українська національна спільнота в Арґентині, згадавши при цьому про відвідини Арґентини українським католицьким єпископом Кир Андрієм Сапеляком, що має пізніше осісти в Арґентині на стало, а потім православним Митрополитом ВПреосв. Іоаном Теодоровичем.

Доповнили програму вдалі виступи наших відомих солістів — Миколи Голодика, що виконав „Жита" А. Гнатишина на слова О. Олеся, річ у нас тут ще зовсім мало знану. Це робить честь артистові, що постійно збагачує свій репертуар і знайомить українську громаду з новими творами наших композиторів; і Г. Андреадіс, що проспевала з питомим їй мистецьким захопленням, яке вона передає й слухачам, „Ой поля, ви поля" Вас. Барвінського на слова Ол. Кониського та „Пісню" А. Гнатишина на слова Гр. Чупринки.

Крім співу була й деклямація: М. Данчуківна продеклямувала „Ой цвіте трояндами..." О. Олеся.

Закінчив Академію спільний спів гимну „Ще не вмерла Україна".

Заповідав програму п. Мілус.

На сцені, під національними прапорами — українським і арґентинським — стояли на варті пластуни і пластунка.

Є. О.

Канадійська УВАН у Роковини 22-го Січня

Вінніпеґ. — Відзначаючи роковини 22-го січня, Українська Вільна Академія Наук (УВАН) у Канаді влаштувала „академічний виклад" м-ра М. Мельника на тему „Україна й Крим". Виклад відбувся 20-го січня в залі Українського Народного Дому. Зібрання відкрив голова УВАН проф. Яр. Рудницький, вітаючи присутніх, а зокрема прелеґента — новообраного члена УВАН у Канаді. М-р М. Мельник виголосив довшу доповідь на повищу тему. Прилучення Криму до України в 1954 р. було — на його думку — дальшим кроком в об'єднанні - злуці українських земель. Це є ствердженням зі сторони Москви, що Крим правно і фактично є складовою частиною української території.

З географічного й економічного погляду Крим може належно розвиватися тільки в злуці з українським материком.

Історично беручи, вже від найдавніших часів автохтонами Криму були наші предки, чи то будемо брати під увагу скитів, чи їх наслідників, алян, роксолян (три назви на один нарід), а вкінці наших русичів. Найновіші археологічні розкопки доказують про єдність Криму з українською етнографічною територією від найдавніших часів, хоч на побережжях існували грецькі колонії, чи перекочувалися по Криму різні кочовничі орди, як гуни, хозари, мадяри, печеніґи, тюрки - алтайці, кипчаки - половці, а врешті татари.

Найдовше опанували Крим татари (1239-1783), які змішалися з роксолянами, а опісля з українцями, набираними протягом 4-ох століть з України шляхом ясиру.

Боротьбу України з Кримським ханатом, походи наших гетьманів та Запорізької Січі, використала вміло Москва й в 18-му столітті підкорила обох суперників, Україну і Крим, замінюючи їх національні території у звичайні російські губернії.

Значення Криму для України належно оцінив уряд Української Держави в 1918 р., коли то гетьманові П. Скоропадському удалося успішно закінчити прилучення Криму до України шляхом укладення прелімінарної угоди з представниками Криму та фактичного перебрання від німців Чорноморської фльоти. На жаль протигетьманське повстання не дозволило закріпити цієї злуки.

Після доповіді відбулася дискусія, якою проводив д-р М. І. Мандрика. В дискусії приймали участь пп. Боднар, Олійницький, інж. Тарнавецький, проф. Рудницький, проф. Боровський і ін. Їм відповідав прелеґент. Висловлено думку, щоб доповідь м-ра Мельника повторити на іншому форумі, а то й у міру відповідних фондів, надрукувати в окремому виданні.

(Б.Г.С-р)

Годжес домагається промислового росту, щоб можна було конкурувати з закордоном

Вашингтон. — Секретар торгівлі Л. Годжес заявив на пресовій конференції, що ЗДА можуть втратити свою торгівлю з закордонними країнами, якщо не збільшать своїх витрат на те, щоб скріпити економіку країни. Годжес сказав дослівно: „Ми направду є в небезпеці від закордонної конкуренції, коли будемо так багато грошей видавати на оборону і досліди над космічними просторами і так мало на промисловий розвиток". Головною ціллю тут є знайти техніків, які працювали б для дослідів і розвитку промисловости. Секретар торгівлі заявлявся за те, щоб зменшити прибуткові податки корпораціям і особам, бо це спричинить на довшу мету ріст економіки. Коли не буде зменшення податків, то не буде росту економіки і уряд мусітиме збільшувати свої видатки, що спричинятиме федеральний дефіцит.

Успішна виставка малярських праць і мозаїк Ірини Носик в Торонті

Проф. д-р К. Фішер й Ірина Носик на тлі однієї із стін виставки її мистецьких праць.

Наприкінці мин. року відбулася в Торонті заходом українського відділу ІОДЕ ім. О. Копиця виставка мистецьких праць молодої української артистки-малярки Ірини Носик, доньки відомих українських громадян. Виставку, влаштовану в репрезентативних залях Брук Бонд Сентер при 126 Блур вул. у Торонті, відвідало 200 осіб, між ними професори Торонтського університету з деканом біологічного факультету проф. д-ром К. Фішером, місцеві українські діячі і мистці з головою канадійського НТШ проф. д-ром Є. Вертипорохом на чолі та багато любителів мистецтва. Виставка була добре зорганізована і про неї появилися згадки і рецензії в місцевій англомовній пресі. Чистий прибуток був призначений на допомогу українській студіюючій молоді, що нею опікується КОДУС.

Різдвяна просфора в Пассейку

Заходом місцевого пароха української католицької церкви св. Миколая о. В. Білинського та заходами управи хору „Бояна" відбулася 27-го січня, о год. 6 веч. традиційна Різдвяна Просфора в просторій залі української парохіяльної школи св. Миколая. Пасейське громадянство, що брало участь в святочній академії української Соборности й Незалежности, вже о годині 5 вечора перейшло з Української Централі до шкільного будинку, щоб взяти участь в святочній просфорі. Біля застелених столів зайняли місця старші громадяни разом з молоддю. О год. 6 заля була заповнена.

Перед президіяльним столом на середині була прибрана трапеза, на якій видніла приготована з медом просфора. За президіяльним столом побіч пароха засіли представники політичних і громадських організацій. Свято розпочато Господньою молитвою та колядкою Бог Предвічний народився. По посвяченні і розданні просфори, о. парох виголосив промову, в якій з'ясував присутнім символічне значення традиційної просфори. Вечерю подано з традиційною кутею.

Під час вечері дир. хору Я. Костишин заповів виступи хору „Бояна" на сцені, який проспівав колядки: Ой видить Бог, По всьому світу, Нова радість стала, В полі, в полі, Днесь поюще, Щедрик і Туман хвилями, — з опери Лисенка. Сольо на акордіоні виконала гарно панна Цапар. Послідовну працю Я. Костишина та його хористів щиросердечно вітаємо на нашій святочній імпрезі. Приявні належно оцінили виступ хору Бояна, народили його стократно бурхливими оплесками.

Запрошений хор „Дніпро" гарно відспівав 3 колядки під дир. П. Глинського. Прикрасою цього хору була колядка „Тиха ніч", яка зворушувала серця слухачів. Присутні оплесками щиро подякували хорові „Дніпро" за спів. Цінні пояснення про наші українські коляди і щедрівки та їх мистецьке оформлення при збереженні народної творчости подав д-р О. Ничка. Молитвою „Богородице Діво" та загальним відспіванням „Во Вифлеємі нині новина" закінчено просфору. Потім оркестра Б. Гірняка бавила гостей. Дохід був призначений на будову нової церкви в Пасейку.

А. Клисяк

Свято о. Миколая в Лос Анджелесі

23-го грудня 1962 р. до авдиторії Української Православної Парохії св. Володимира при 4025 Мелроз вулиці завітав св. о. Миколай зі щедрими дарунками для дітвори, їх батьків і гостей. Присутніх було коло 200 осіб. Всіх громадян, котрі взяли участь зі своїми діточками, привітав парох о. П. Маєвський, який пояснив народний і релігійний звичай свята св. о. Миколая.

Заля в парохіяльнім будинку, в котрім був приготований обід, була гарно удекорована. Приготовані на столі українські страви, які приготовили пані - матка Маєвська і пані Євдокія Лімоченко. До столу подавали молоденькі парохіянки, сестриці. Молитву при обіді провів о. П. Маєвський.

Першою точкою в програмі була сценічна вистава св. о. Миколая з вертепом. Участь у виставі брали діти Рідної Школи й Недільної школи під проводом о. Олександра Лімоченка. Вистава Вертепу випала добре, — всі діти грали гарно. По виставі дітвора співала українські колядки, а св. о. Миколай роздавав дітям і присутнім гостям дарунки.

Всі присутні громадяни тішилися, що так гарно українська дітвора володіє своєю українською мовою і так надзвичайно вміло вив'язується зі всіх завдань. Родинне виховання є суспільно - громадським вихованням, що його виконують: родина, Церква, школа й молодечі організації. Тому є необхідна співпраця між такими організаціями.

Гр. Осипів

● Професор університету ім. Ферлі Дікінсон Мартин Торадаш збирає автографи підписів всіх президентів ЗДА і має їх вже 34 та влаштував із них виставку в університетській бібліотеці. Президент Джордж Вашингтон і Абрагам Лінкольн мали дуже гарний почерк. Президент Кеннеді має дуже самовпевнений почерк і його найважче відчитати між підписами 34-ох президентів.

● У Мюнхені невідомі злочинці вкрали з церкви святої Єлисавети дві фігури святих і дві срібні прикраси, всі предмети з 17 сторіччя, безцінної вартости. Злодіями видно були фахівці, що орієнтувались у дійсній вартості тих мистецьких речей.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ" І ЇЇ ВИДАНЬ

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на Фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

СПИСОК Ч. 6

Г. Зятик, Нюарк	$10.00	А. Сенишин, Нюарк	2.00
Д-р А. Базар, Торонто	6.00	Бр. Гайдук, Шикаґо	2.00
І. Собенко, Ню Йорк	5.00	О. Ревеґа, Ню Йорк	2.00
М. Панченко, Осінінґ	5.00	Р. Погорецький, Ню Йорк	2.00
М. Е. Ваґнер, Джерзі Сіті	5.00	А. Обуховський, Трентон	2.00
С. Бредіцька, Ню Гейвен	5.00	І. Бекіш, Пітсбурґ	2.00
М. Пігіль, Шикаґо	5.00	А. Бернадин, Джолет	2.00
Ст. Єрмолович, Левіттовн	5.00	І. П. Зелен, Шарлерой	1.50
О. і М. Клос, Бруклин	5.00	О. Корщовський, Реґо Парк	1.00
Іван Гулей, Бруклин	5.00	М. А. Гаравус, Бофало	1.00
П. Джус, Шикаґо	4.00	Г. Бабяк, Гомлей, Па.	1.00
Я. Божемська, Тінек	4.00	М. Яворський, С. Голлнд	1.00
М. Дудар, Дітройт	3.00	І. Нулик, Шикаґо	1.00
А. Прокофіїв, Торонто	3.00	Ст. Шишка, Бофало	1.00
Р. Ющкевич, Дітройт	3.00	В. Бойко, Менвіл	1.00
Д. Геча, Плейнфілд	3.00	В. Грицина, Гартфорд	1.00
В. Стасишин, Гартфорд	3.00	І. Савчук, Вудсайд	1.00
В. Процик, Гартфорд	3.00	М. Хоміцький, Сисонк	1.00
В. Кручовий, Ню Йорк	2.00	А. Юзвак, Павтукет	1.00
П. Томашівський, Ню Йорк	2.00	Г. Рудницький, Елізабет	1.00
М. Мицьо, Гемстед	2.00	О. Бойко, Ню Йорк	1.00
М. Костенюк, Річмонд	2.00	Н. Водзінська, Форт Вайн	1.00
Н. Криса, Ню Йорк	2.00	М. Штурма, Філядельфія	1.00
Д. Сосяк, Йонкерс	2.00	Ст. Таратуцька, Йонкерс	1.00
Т. Лопадчак, Асторія	2.00	Е. Людкевич, Ню Йорк	1.00
П. Емхе, Балтімор	2.00	М. Литвинець, Рочестер	1.00
М. Пудик, Шикаґо	2.00	І. Пиритко, Філядельфія	1.00
Т. Троць, Бруклин	2.00	Ю. Дубицький, Шикаґо	1.00
Ст. Чорній, Аллентавн	2.00	В. Ганчар, Джемейка	1.00
В. Дикон, Феліксвіл	2.00	Т. Хомищак, Пассейк	1.00
о. А. Стангрій, Лорайн	2.00	В. Сіминцев, Вашингтон	1.00
К. Сорохтей, Рочестер	2.00	о. В. Соколовський, Грент Рапід	1.00
В. Богонович, Дітройт	2.00		
М. Гос, Геркімер	2.00	Д. Владимір, Фенікс	1.00
В. Пилипенко, Ню Йорк	2.00	Ігор Дзюбак, Ст. Кетерінс	1.00
А. Зидик, Філядельфія	2.00	О. Юрчинський, Рочестер	1.00
Н. Шишка, Байоне	2.00	В. Черевко, Йонкерс	1.00
В. Періг, Нюбурґ	2.00	А. Устан, Ембрідж	1.00
Я. Білинський, Лос Андж.	2.00	о. З. Павлович, Асторія	1.00
Ст. Калацунак, Філядел.	2.00	П. Корейко, Бруклин	1.00
М. Ляхович	2.00	Н. Микитин, Асторія	1.00
Н. Курчак, Дери	2.00	Н. Перчик, Рочестер	1.00
А. Пліщук, Трентон	2.00	В. Любас, Шикаґо	1.00
М. Боднар, Ню Йорк	2.00	В. Шпилька, Бруклин	1.00
Люба Дзюбак, Ст. Кетерін	2.00	М. А. Гаравус, Бофало	1.00
А. Гнатів, Мінеаполіс	2.00	Г. Бабяк, Гомлей, Па.	1.00
М. Стиранець, Ірвінґтон	2.00	А. Самарський, Дітройт	1.00
В. Кульгавець, Шикаґо	2.00	Р. А. Поступак, Літтл Фолс	1.00
І. Забитовський, Ню Брітен	2.00		
Д. Дячишин, Фордс	2.00	В. Кисіль, Монтреал	1.00
С. Садка, Ню Йорк	2.00	О. Сохан, Вудкліф Лейк	1.00

Сенатор Бирд передбачає, що Сенат дебатуватиме над податковою програмою аж у жовтні

Вашингтон. — Голова Сенатської Фінансової Комісії сенатор Гаррі Бирд заявив, що повний Сенат дістане податковий законопроєкт аж після Дня Праці. Він передбачає, що цей проєкт буде ухвалений в Палаті Репрезентантів в червні і тоді перейде до Сенатської Фінансової Комісії, яка обговорюватиме його за допомогою переслухань кілька місяців, подібно, як це було минулого року, коли податковий законопроєкт був в комісії від 2-го квітня до 16-го серпня. Сам сенатор Бирд є проти проєкту зменшувати податки без зменшення федеральних видатків. Бирд заявив, що він дістав численні листи, автори яких є проти зменшення податків без поменшення федерального бюджету. Сенатор Бирд каже, що подібні листи дістають й інші сенатори. Але є й такі сенатори, як сенатор Даґлес з Іллиной, який вповні підтримує законопроєкт президента Кеннеді в ділянці податкової програми: зменшення прибуткових податків і реформа податкової системи.

● Президент Американського Лікарського Т-ва д-р Джеймс В. Воррен стверджує, що від 1950-го року число смертних випадків від паралічу і високого тиснення крови в чоловіків у віці від 45-го до 64-го року життя дуже зменшилося. Сталося це тому, що і пацієнти і лікарі ліпше турбуються проблемою серцевих недуг.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями та Знайомими, що в неділю, дня 17-го лютого 1963 року, в год. 1:00 ранку, упокоївся в Бозі наш Найдорожчий

ТАТО, ДІДУНЬО і ПРАДІДО

бл. п. ВАСИЛЬ ҐІЛЬ

ПАНАХИДА — відправиться у ВІВТОРОК, 19-го ЛЮТОГО, 1963 р., в год. 7:00 веч., в пох. заведенні І. Ковальчика в Джерзі Сити, Н. Дж.

ПОХОРОН — в СЕРЕДУ, 20-го ЛЮТОГО 1963 р., в год. 9:00 рано, з пох. заведення до церкви св. ап. Петра і Павла в Джерзі Сити, а опісля на цвинтар Holy Cross Cemetery, North Arlington, N. J.

Горем прибиті:

син — ТЕОДОР з дружиною СОФІЄЮ
донька — АННА з чоловіком ВІНЦЕНТОМ
внуки — ЕЛЕЙН і ВАСИЛЬ
і правнук — ЕРІК
братанич — о. МАРКО ҐІЛЬ

Ділимося сумною вісткою з Рідними та Знайомими, що в п'ятницю, дня 15-го лютого 1963 року, по короткій та тяжкій недузі, відійшла у Вічність наша Невіджалувана й Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА і СЕСТРА

бл. п. ЕВСТАХІЯ ІВАШ

з роду БРОДОВИЧ.

ПАНАХИДА — в ПОНЕДІЛОК, 18-го ЛЮТОГО 1963 р., в год. 8:00 вечора, в похорон. заведенні Насевичів, при Tabor Rd. у Філядельфії.

ПОХОРОН — у ВІВТОРОК, 19-го ЛЮТОГО ц. р., в год. 8:00 рано, з церкви Царя Христа, після Богослуження на цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

Муж — ПЕТРО
Донька — ОКСАНА
Син — ВОЛОДИМИР
Сестри в Краю: МАРІЯ БОГУРАТ
МАТИЛЬДА ЛЯНҐЕНФЕЛЬД
РОЗАЛІЯ КУЗЬМИНСЬКА
ОСИПА БРОДОВИЧ
КАТЕРИНА БРОДОВИЧ

БІБЛІОГРАФІЯ

ПОЕЗІЯ

Емма Андієвська. ТИГРИ. В-во Нью-Йоркської Групи, Нью-Йорк, 1962. 8ка, стор. 42. (Мистецьке оформлення Богдана Доманика).

Богдан Кравців. ДЗВЕНИСЛАВА. Вінок сонетів, Джерзі Ситі, 1962. Розм. 207 × 151 мм. Стор. 18 + 4 нп. (Обкладинка і мистецьке оформлення Якова Гніздовського).

НОВІ ПОЕЗІЇ. 1962. Ч. 2. В-во Нью-Йоркської Групи. Нью-Йорк, 1962. 8ка. Стор. 80. (Обкладинка роботи Юрія Соловія).

В. Свідзінський. ВИБРАНІ ПОЕЗІЇ. Вступна стаття Яра Славутича. (В-во) Славута. Едмонтон, 1961. 16-ка, стор. 63 + 1 нп.

Яр Славутич. МАЄСТАТ. Шоста збірка поезій. (В-во) Славута. Едмонтон, 1962. 160 × 123 мм. Стор. 45 + 3 нп.

Митрополит Іларіон. НАШ БІЙ ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ. Історична епопея. Частина перша. Вінніпеґ, 1962. Розм. 235 × 155 мм. Стор. 224.

Дарія Могилянка. ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ. Народні вірші. (Едмонтон), 1962. 228 × 155 мм. Стор. 123 + 1 нп.

ПОВІСТІ И ОПОВІДАННЯ

Володимир Винниченко. СОНЯШНА МАШИНА. (Роман). Частина перша. Видання четверте. Видавництво Нью-Йорк, 1962. 8-ка. Стор. 312.

Докія Гуменна. СЕРЕД ХМАРОСЯГІВ. Нью-йоркська мозаїка. Об'єднання Українських Письменників „Слово". Нью-Йорк, 1962. 8-ка. Стор. 178 + 2 нп, (Обкладинка Сергія Макаренка).

Емма Андієвська. ДЖАЛАПІТА. В-во Нью-Йоркської Групи, Нью-Йорк, 1962. 8-ка, стор. 16. (Мистецьке оформлення Я. Гніздовського).

А. Чайковський. НА УХОДАХ. Повість для молоді. Ню Йорк, 1962. 8-ка. Стор. 7 нп. + 234 + 5 нп. (Фототипічне видання. — Вступне слово Лесі Храпливої, мистецьке оформлення В. Андрушкова. Накладом М. А. Доберчака).

Володар Вуженко. ПУСТИННИК НА ЗЕЛЕНІМ КЛИНІ. Повістка для молоді. Видавництво оо. Василіян — Прудентопіль, 1961. Вел. 8-ка, стор. 126 + 2 нп.

ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

Святослав Гординський. СЛОВО О ПОЛКУ ОГОРЕВІ И УКРАЇНСЬКА НАРОДНА ПОЕЗІЯ. Вибрані проблеми. Slavistica. Праці Інституту Слов'янознавства Української Вільної Академії Наук. Ч. 46-47. Накладом УВАН, Вінніпеґ, 1963. Розмір 215 × 159 мм. Стор. 94 + 2 нп.

В. Барка. ПРАВДА КОВЗАРЯ. Суспільно - політична бібліотека ч. XII. В-во „Пролог", 1961. Стор. 288 — у двох виданнях, на тонкому папері, розм. 147 × 103 мм. і на грубшому, розм. 164 × 118.

Володимир Дорошенко. ГОРЕ І РАДІСТЬ У ШЕВЧЕНКОВОМУ ЖИТТІ. Бібліографічний нарис. Філядельфія, 1962. 8-ка. Стор. 47 + 1 нп. (Відбитка з Календаря СУС „Провидіння". 1962).

В. Дорошенко. ІВАН ФРАНКО І МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ. Мюнхен, 1962. 8-ка. Стор. 37 + 3 нп. (Відбитка з журналу „Сучасність", чч. 1-2, 1962).

Дмитро Соловей. ШЕВЧЕНКО И САМОСТІЙНІСТЬ УКРАЇНИ. З приводу виступу Д. Ф. Острянина — члена-кар. АН УРСР, у московських „Вопросах философии". Мюнхен, 1962. 228 × 145 мм. Стор. 47 + 1 нп.

У СТОЛІТТЯ СМЕРТИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. Доповіді. Наукове Товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства, т. 9. Накладом Осередку Праці НТШ у Филаделфії, Па., 1962. Розм. 156 × 230. Стор. 77 + 3 нп.

Gregory Luznycky. UKRAINIAN LITERATURE WITHIN THE FRAMEWORK OF WORLD LITERATURE. A short Outline of Ukrainian Literature from Renaissance to Romanticism. By . . . Published by the "America" Publishing House, Philadelphia, Pa. 1961. 203 × 156 mm. 80 pp.

Алла Цівчинська. НЕЗАБУТНЄ, НЕМЕРКНУЧЕ . . . (Повість-спогади про Миколу Зерова) Нью-Йорк, 1962. Розм. 215 × 137 мм. Стор. 63 + 1 нп.

ДРАМА

Вільям Шекспір. ТРАГЕДІЯ МАКВЕТА. КОРОЛЬ ГЕНРІ IV. Переклад Теодосія Осьмачки. Редакція і вступні статті Ігоря Костецького. Видання „На горі". Серія „Світовий театр", Мюнхен, 1961, 210 × 150 мм. Стор. 446 + 2 нп.

Івга Шугай. НЕБЕСНИЙ ГІСТЬ й інші сценічні картини на День Матері, св. Миколая і Різдво Христове. Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Торонто — Ню Йорк, 1962. Розм. 211 × 142 мм. Стор. 32.

П. Савчук. У ЛИСТОПАДОВУ НІЧ. Драматичний етюд на три картини. Накладом прихильників творчости авторам. Ню Йорк, 1962. Розм. 190 × 133 мм. Стор. 24.

МОВОЗНАВСТВО

Пантелеймон Ковалів. ЛЕКСИЧНИЙ ФОНД ЛІТЕРАТУРНОЇ МОВИ КИЇВСЬКОГО ПЕРІОДУ X-XIV СТ. Том І. Основний фонд. Наукове Товариство ім. Т. Шевченка, Нью-Йорк, 1962 8-ка. Стор. XXIX + 1 нп. + 444 + 6 нп.

J. B. Rudnyckyj. AN ETYMOLOGICAL DICTIONARY OF THE UKRAINIAN LANGUAGE. Part 1. Ukrainian Free Academy of Sciences, Inc. Winnipeg, Canada 1962. 245 × 160 mm. 96 pp.

POMIANYK OF HORODYSHCHE. Part 1: A. D. 1484. Edited by J. B. Rudnyc'kyj. Readings in Slavic Literature 2. The University of Manitoba. — Department of Slavic Studies. The University of Manitoba Press. Winnipeg, Canada. 230 × 155 mm. 4 np. + 54 + 2 np. pp.

Проф. д-р Яр Славутич. РОЗМОВНИЙ МЕТОД НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ. Доповідь виголошена на VI-ій конференції ОУПК, 26-го серпня 1961 р. в Торонті. Об'єднання Українських Педагогів Канади. Торонто, 1961. Розм. 232 × 155 мм. Стор. 10 + 2 нп.

AN INTRODUCTION TO UKRAINIAN by Yar Slavutych author of Conversational Ukrainian. Slavuta Publishers. Edmonton, Alberta, Canada, 1962. 230 × 155. 22 + 2 np. pp.

ІСТОРІЯ І СПОГАДИ

Д-р Матвій Стахів. УКРАЇНА В ДОБІ ДИРЕКТОРІЇ УНР. Том І: Власними силами. Наукове Товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства, том 10. Видавництво. Українська Науково - Історична Бібліотека в Скрентоні, Па., 1962. Розм. 214 × 141 мм. Стор. 272.

Rev. Isidore Nahayewsky, Ph. D. HISTORY OF UKRAINE. Published by "America" Publishing House of the "Providence" Association of Ukrainian Catholics in America. Philadelphia, 1962. 235 × 160 mm. 295 + 1 np. pp.

Петро Оришкевич. УКРАЇНЦІ ЗАСЯННЯ. Географічно-історичний нарис. Український Вільний Університет, Мюнхен — Филаделфія, 1962. Розм. 235 × 155 мм. Стор. 49 + 1 нп. + 1 картка. (Доповнений передрук із збірника „Перемишль").

о. Іван Гриньох. СЛУГА БОЖИЙ АНДРЕЙ — БЛАГОВІСНИК ЄДНОСТИ. Накладом автора, Мюнхен, 1961. 213 × 145 мм. Стор. 220 + 4 нп. (Збірка нарисів про Митрополита Андрея Шептицького).

Панас Феденко. УКРАЇНСЬКИЙ РУХ У 20 СТОЛІТТІ. Видавництво „Наше слово", Лондон, 1959. (Книжка вийшла щойно в 1962 р.). Розм. 210 × 135 мм. Стор. 267 + 5 нп.

P. Bohdan Kurylas, C.SS.R. MARIE ET LA VIE SCIENTIFIQUE DE L'EGLISE, C'EST-A-DIRE L'INFLUENCE DE MARIE SUR LES PERES, DOCTEURS, THEOLOGIENS ET AUTRES. Extractum (from) Maria et Ecclesia. Acta Congressus Mariologici-Mariani in civitate Lourdes Anno 1958 celebrati. Vol LX. Romae, Pontificiae Academia Mariana Internationalis, 1961. Pp. 65-92.

Володимир Дорошенко. БІБЛІОТЕКА НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ. Нью-Йорк, 1961. 8-ка. Стор. 58. (Відбитка із Записок НТШ, том 171. Збірник Філологічної Секції, том 30, стор. 1-58).

ГЕРОЇЧНИЙ БІЙ ПІД ЧОРНИМ ОСТРОВОМ. Український Воєнно - Історичний Інститут, 14. Торонто, 1961. 220 × 153 мм. Стор. 102 + 2 нп. і карта.

Роман Кричевський. ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ В УКРАЇНІ — ОРГАНІЗАЦІЯ УКР. НАЦІОНАЛІСТІВ ЗАКОРДОНОМ І ЗЧ ОУН. Причинок до історії українського націоналістичного руху. (Видання Політичної Ради Однодумців ОУН в США), Нью-Йорк — Торонто, 1962. 215 × 140 мм. Стор. 116. (Із вступом д-ра Романа Борковського).

Jorge Tys-Krojmaluk. GUERRA Y LIBERTAD. Historia de la Division "Halychyna" (D. U. 1) Del Ejercitі Nacional Ucranio (1943-1945). Biblioteca del Instituto Informativo - Editorial Ucranio No. 3. Buenos Aires, 1961. pp. 186 + 6 np. + 8 maps.

RUSSISCHER KOLONIALISMUS IN DER UKRAINE. Berichte und Dokumente. Ukrainischer Verlag in München, 1962. 238 × 171 mm. Pp. 447 + 1 np. + 1 map.

ДИТЯЧА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА. Книжка III. За загальною редакцією В. Гошовського, при співучасті Р. Завадовича. СЛАВА НЕ ПОЛЯЖЕ. Козаччина. За „Історією України" І. Петренка. Із змінами й доповненнями. Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Торонто — Нью-Йорк, 1961. Розм. 231 × 154. Стор. 126.

Українське Інформаційне Бюро. П'ЯТА СЕСІЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ (17-23-го листопада 1961 р.). Матеріяли і документи. На чужині (Мюнхен), 1962. Розм. 296 × 210. Стор. 121 + 1 нп.

о. Богдан Курилас ЧНІ. З'ЄДИНЕННЯ АРХИЄПИСКОПА МЕЛЕТІЯ СМОТРИЦЬКОГО В ІСТОРИЧНОМУ І ПСИХОЛОГІЧНОМУ НАСВІТЛЕННІ. — Докторська дисертація захищена в УВУ, Мюнхен, дня 26. 5. 1955. Українське Науково-Освітнє Товариство (УНОТ) в Бельгії. Українські Отці Редемптористи — Вінніпеґ, Канада, 1962. Розм. 240 × 167 мм. Стор. 4 нп. (портрет) + 139 + 1 нп.

Arnolds Spekke. SOME PROBLEMS OF BALTIC-SLAVIC RELATIONS IN PREHISTORIC AND EARLY HISTORICAL TIMES by... Marquette University Slavic Institute Payers no. 15. Milwaykee, Wisconsin, 1962. 230 × 152 mm. 16 pp.

Степан Федорівський. НОТАТКИ ПОВСТАНЦЯ. „Прометей", Нью-Йорк, 1962. Розм. 210 × 140 мм. Стор. 201 + 7 нп. (Спогади про участь у відділах УПА в 1944-1945 рр.).

СУСПІЛЬНІ НАУКИ

Dinko A. Tomasic. THE PROBLEM OF UNITY OF WORLD COMMUNISM by . . . Marquette University Slavic Institute Papers No. 16. Milwaukee, Wisconsin, 1962. 230 × 152 mm. 31 + 1 np. pp.

Martha Chyz. WOMAN AND CHILD IN THE MODERN SYSTEM OF SLAVERY — USSR. Translated from the Ukrainian by Olha Prychodko. SUZERO — Toronto & DOBRUS — New York, 1962. 8°. Pp. 176.

ПЕДАГОГІЯ

Е. Жарський. ДО ПРОБЛЕМ ВИХОВАННЯ. — (Ню Йорк, 1960). Розм. 234 × 155 мм. Стор. 31 + 1 нп. (Відбитка з „Програми навчання і виховання", видавництво „Шкільна Рада" УККА, 1960).

МИСТЕЦТВО

Борис Верест. ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО КІНА. Наукове Товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства ч. 7. Видано Науковим Товариством ім. Т. Шевченка, Нью-Йорк, 1962. Опр. розм. 290 × 220. Стор. 271 + 1 нп.

Комітет Пам'ятника Тарасові Шевченкові. ПРОЄКТИ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ У ВАШИНГТОНІ. Ню Йорк, 1962. Розм. 211 × 140 мм. Стор. 32. (Обкладинка й оформлення Володимира Ласовського).

MYCHAJLO DMYTRENKO. — Paintings — Sketches for Polychromy — Drawings. Малярство — Шкіци до поліхромії — Рисунки. Hamtramck Public Library. September 7-28, 1962. 180 × 130 mm. Pp. 36 np. (Каталог виставки малярських праць М. Дмитренка).

ПОЛІТИКА І ПУБЛІЦИСТИКА

Всеволод Голубничий. НОВИЙ КОНФЛІКТ У КОМУНІСТИЧНОМУ ТАБОРІ. „Сучасність". Мюнхен, 1962. Розм. 225 × 153. Стор. 72. (Відбитка статтей із журналу „Сучасність", ч. 2, 4, 6 — 1962).

PETLURA — KONOWALEZ — BANDERA VON MOSKAU ERMORDET. Ukrainischer Verlag in München, 1962. 236 × 168 mm. Pp. 80.

Alain Desroches. LE PROBLEME UKRAINIEN ET SIMON PETRA (LE FEU ET LA CENDRE). Nouvelles Editions Latines, Paris, 1962. 8°. Pp. 220 + 4 np.

РЕЛІГІЙНІ ВИДАННЯ

о. Атанасій Пекар, ЧСВВ. — ВЛАДИКА - МУЧЕНИК ТЕОДОР ЮРІЙ РОМЖА (1911-1947). „Слово Доброго Пастиря". Видавництво оо. Василіян у ЗДА. Рік XIII, книжечка 121. (Ню Йорк), 1961. 152 × 90 мм. Стор. 64.

Прот. Анатолій Дублянський. УКРАЇНСЬКІ СВЯТІ. Богословсько - Науковий Інститут Української Автокефальної Православної Церкви. Мюнхен, 1962. Розм. 210 × 145 мм. Стор. 99 + 1 нп.

SHEPHERD IN CHAINS. Persecution of the Ukrainian Catholic Church. Published by Ukrainian Catholic Archdiocese of Philadelphia. (Philadelphia, 1962). 8°. P. 24.

о. Михайло Щудло, ЧНІ. ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ. Йорктон, Саск., Канада, 1960. 16-ка. Стор. 223 + 1 нп.

ПРИРОДОЗНАВЧІ НАУКИ

Петро Волиняк. — ФІЗИЧНА ГЕОГРАФІЯ УКРАЇНИ. Видавництво „Нові Дні". Торонто, 1962. Розм. 236 × 155 мм. Стор. 196. (З ілюстраціями).

Едвард Жарський. РІЧКОВЕ РИБНЕ ГОСПОДАРСТВО ГОРІШНЬОГО ДНІСТРА. Український Технічний Інститут у Ню Йорку. Наукові праці. Том II. No. 2/3. Ню Йорк, 1958. Розм. 238 × 170. Стор. 16.

Едвард Жарський. ТВАРИНИ УКРАЇНСЬКИХ ЛІСІВ. — Ню Йорк, 1958. Розм. 230 × 155. Стор. 15 + 1 нп.

БІБЛІОГРАФІЯ

Леонід Бачинський. ВИДАННЯ ТВОРІВ Т. ШЕВЧЕНКА В США. (Бібліографічні матеріяли). Накладом „Української Видавничої Спілки". Лондон, 1962. 230 × 165 мм. Стор. 23 + 1 нп. (Відбитка з журналу „Визвольний Шлях").

Dr. Dmytro Buchynskyj. PASADO Y PRESENTE DEL LIBRO UKRAINIANO. Estudio Bibliografico - Historico. Por el . . . Toronto-Madrid, 1962. 196 × 130 mm. Pp. 59 + 1 np.

АЛЬМАНАХИ І ЗБІРНИКИ

ЛІКАРСЬКИЙ АЛЬМАНАХ. Одноденне видання Мічіґанського Відділу Українського Лікарського Товариства Північної Америки. Четвертий Науковий З'їзд Українських Лікарів Америки і Канади 26-27-го травня, 1962 року. Накладом Мічіґанського Відділу УЛТПА в Дітройті. Дітройт, 1962 р. 232 × 157 мм. Стор. 44 + 4 нп. (Збірка статтей з історії Відділу).

Ганна Мандрика. ВИБРАНЕ. За редакцією Стефанії Бубняк й Теодори Гаврисишин. Передмова Ольги Войценко. Накладом Комітету Українок Канади, Вінніпеґ, 1962. 228 × 153 мм. Стор. 104. (Збірка статтей і доповідей).

КОМЕНТАР. (число перше). Видавництво „Млин". Лондон-Гааґа (1962). Розм. 285 × 202 мм. Стор. 48 + 5 окремих вкладок — портретів й ілюстрацій. (Шапір). Збірник статтей, спогадів і віршів, присвячених пам'яті Данила Скоропадського й інших членів родини Скоропадських. Видавець — М. Скрипник, редактор — А. Кирпич.

ВОГОНЬ ДРУЖБИ — Одноднівка Ювілейної Пластової Зустрічі, 50-ліття Пласту. Видано 29-им Куренем УСП „Сіроманці". (Ню Йорк — Джерзі Ситі), 1962. 203 × 155 мм. Стор. 46 + 2 нп. (Збірка статтей, спогадів, віршів і фотографій, видана з нагоди 50-річчя Українського Пласту).

ІСКРА. Одноднівка Ювілейної Пластової Зустрічі — 50-ліття Пласту. Видано 29-им Куренем УСП „Сіроманці" (Офсет) Ч. 1 — 27 серпня 1962 280 × 216. Стор. 32 нп.; ч. 2 — 31-го серпня 1962. 280 × 216 Стор. 38 нп.; ч. 3 — 1-го вересня 1962. 280 × 216.

МАРКІЯН ШАШКЕВИЧ В СТОП'ЯТДЕСЯТЛІТТЯ НАРОДЖЕННЯ 1811-1961. Ню Йорк, 1961. Розм. 235 × 157 мм. Стор. 64 нп. (Збірник — статті, програма й оголошення концерту в честь М. Шашкевича у Ню Йорку).

ВІТЕР НЕ МАЄ ПОШАНИ ДЛЯ КОРОЛІВСЬКОГО МАЄСТАТУ

Королева Єлисавета II, яка із своїм чоловіком принцом Філіпом відвідує тепер Нову Зеляндію, намагається втримати в порядку свою сукню під час рвучкого вітру після її прибуття до Веллінґтону в Новій Зеляндії.

ОН видали за гроші ЗДА брошуру з прославлюванням Совєтів

Об'єднані Нації. — Виховна, наукова й культурна організація, звана популярно ЮНЕСКО, як одна з аґенцій Об'єднаних Націй, видала брошуру під заг. „Рівні права для рас і народів СССР", в якій прославляється „братерство вільних і рівних народів Совєтського Союзу" з одночасним тавруванням „колоніялізму імперіялістичних держав". За авторів тієї циничної брошури подано „доктора філософії" І. П. Цамаріяна та „доктора прав" С. Л. Роніна. ЮНЕСКО має річний бюджет на 39 мільйонів долярів, з чого З'єдинені Держави платять одну третину. Державний Департамент буцім-то ще 25 квітня мин. року протестував проти такої запланованої брошури, проте вона все одно появилась, як документ безсоромної большевицької пропаґанди, виданий за американські гроші! Коли тепер американські чинники знову запротестували проти такої брошури, то дістали — за твердженням газет — відповідь від москалів, які віддавна здобули впливи в ЮНЕСКО, що свого часу появилось в ЮНЕСКО видання про Америку, то тепер була черга на брошуру про СССР!

Добробут залежить від зменшення податків — твердить Кеннеді

Вашинґтон. — Президент Кеннеді на пресовій конференції 14-го лютого багато часу присвятив економіці країни і твердив, що добробут ЗДА залежить в найближчих роках від того, чи будуть цього року зменшені прибуткові податки, як цього домагається уряд. Президент казав, що господарські рецесії в 1958 і 1960-му роках навчили нас, що опісля є дефіцитовий бюджет. Тепер економіка розвивається добре, але економісти передбачають знижку в найближчих роках. Щоб до цього не допустити, треба зменшити прибуткові податки, особисті і від корпорацій, і це причиниться до зросту економіки і не буде економічної рецесії, ані збільшення числа безробітних, яке і так є зависоке для нормальної економіки, — твердив Президент. Кеннеді заявив, що і він турбується тим, що збільшується федеральна заборгованість, але він сказав, що не можна допустити до нової рецесії, яка також спричинить дефіцит і ріст федеральних боргів.

72 відсотки опитуваних за те, щоб держава допомагала всім публічним школам

Ню Йорк. — Американський Інститут Публічної Опінії д-ра Ґеллупа перевів опитування між населенням цієї країни і ствердив, що 72 відсотки опитуваних домагаються, щоб держава допомагала всім публічним школам, а не тільки тим, які скасували в себе расову сеґреґацію. 21 відсотків опитуваних заявили, що держава повинна допомагати тільки тим публічним школам, які вже навчають спільно білих і неґритянських учнів. Розуміється, що в південних стейтах найбільше тих, які є за те, щоб всі публічні школи діставали федеральну допомогу: там їх є аж 80%; на Середньому Заході цих опитуваних є 69%; на Заході — 71% а на Сході — 67%. 74% республіканців є за допомогу для всіх шкіл; 69% демократів і 79% незалежних осіб.

Український Музичний Інститут в Ню Йорку відзначив Лисенкові Роковини

Ню Йорк. — Український Музичний Інститут в Ню Йорку 15-го лютого в залі Мистецького Клюбу влаштував Концерт інструментальних творів Миколи Лисенка з приводу Роковин великого композитора. Концерт відкрив директор Інституту Володимир Цісик. Про педагогічну діяльність М. Лисенка доповідав д-р І. Соневицький. Учні й учениці УМІ виконали твори Лисенка на фортепіян і скрипку. На скрипці виконали П. Жигайло („Елеґію"), Я. Хоманчик („Пісню без слів"), Н. Яворів (Капріччіо елеґіко) і О. Кіра (Сумний спів). На фортепіяні виконували Лисенкові твори: Р. Хабурська (Враження від радісного дня), М. Тимочко (Ескіз), А. Галамай (Баркароля — Пливе човен), М. Шумилович (Ноктюрн цісмоль оп. 19), Л. Пелех (Елеґія оп. 4, ч. 3), З. Крупська (Баркароля оп. 15). Акомпаніювали М. Цісик і С. Яворів. Присутні щиро оплескували продукції молодих адептів музики.

● Стан худоби в СССР значно зменшився в минулому році. Большевики скидають вину на заразні хвороби та брак паші внаслідку атмосферичних катастроф, а дійсної причини — свої експерименти й господарку — не подали.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

СУБОТА, 23-го ЛЮТОГО 1963:

АСТОРІЯ, Л. Ай., Н. Й. — Місячні Збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 5, в год. 6:00 веч. Управа пригадує, що обов'язком кожного члена є прибути на Збори та вирівняти свої членські вкладки. — Управа.

НЕДІЛЯ, 24-го ЛЮТОГО 1963:

ШИКАГО, Ілл. — Річні Збори Т-ва ім. Є. Коновальця, Відд. 423, в год. 10:00 рано, у власній домівці, при 2435 Вест Шикаго Евеню. Присутність всіх членів обов'язкова. Справи до полагодження дуже важливі. — Управа.

ШИКАГО, Ілл. — Річні Загальні Збори Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 252, в год. 12:00 впол., в залі Катедр. Собору св. Володимира, при 2238 В. Кортез вул. Справи до полагодження дуже важливі, Ваша приявність конечна. Задовжених членів просимо вирівняти заборгованість. Рівночасно повідомляємо, що Місячні Збори будуть відбуватися кожної другої неділі в місяці. — Маланчук, фін. секр.

Посмертні згадки

Никола САМБІР, — член 324 Відд., Т-ва „Мир" у Філядельфії, Па., помер дня 9-го лютого 1963 року. Покійний був одним із організаторів Т-ва „Мир" та довголітнім його членом. Народився в селі Сорочко, пов. Скалат, в Україні. Полишив у глибокому смутку дружину Марцелю, одного сина і чотири доньки. Покійний похований на Факс Чейсі. — Вічна Йому Пам'ять!

І. Струк, секр.

РОЗШУКИ

Пошукую рідного брата
ІВАНА ГАФИЧА,
зі села Вервінкова, пов. Косів, Зах. Україна, який перебував у Німеччині, а від 1945 року переїхав до Франції. Хто знав би про нього, або він сам, прошу писати на адресу:
Dmytro GAFYCH
79 Grand Street
Jersey City, N. J.

Пошукую БРАТА,
АЛЕКСАНДРА ЮЩАКА,
з села Маластів, Горлицького повіту. В 1949 році виїхав з Німеччини до Франції, був у французькому Чужинецькому Леґіоні в Марокко. Остання вістка від нього була з Індохін 1951 року. Хто знав би про нього з з поворотців з Леґіону, прошу писати на адресу:
John USCHAK
682 So. 20th Street
Newark, N. J., USA

ТАРЗАН, ч. 4985. На невільничій фармі . . .

Над ранком, в'язні тимчасово самі погодилися із своєю долею. Вартовий із кянайтів кликав їх . . .

І так їх вивели на фармові поля, де вони приєдналися до важко працюючих невільників.